Serie nouă
Februarie 2011
2
(CXVI)
36 pagini
9 lei

Actualitatea MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Aniversare Felicia Donceanu
Despărțirea de Marin Constantin
Opere în concert
Margareta Pâslaru și creațiile sale
Portret Mihai Alexandru
Spectacol în deşert

În imagine:
Felicia Donceanu
Foto: Mihai Cosma

Prioritatea auzului

Liviu DĂNCEANU

Cred că un muzician veritabil, un homo-musicus, este în mod virtual atât interpret al unui instrument, dirijor, cât şi compozitor. Adică, deţine capacitatea de a se manifesta (la modul exemplar) în oricare din cele trei ipostaze menţionate, cu condiţia însuşirii depline a tehnologiilor specifice fiecăreia dintre ele.

Astăzi însă, figura muzicianului total, care să fie în acelaşi timp şi în egală măsură un eminent instrumentist, dirijor şi compozitor este din ce în ce mai rară (ori mai pală !), modelul unui Stravinski, Enescu, Ravel fiind pe cale de dispariţie. Aceasta datorită poate şi faptului că tehnologiile prin intermediul cărora se exprimă instrumentistul, dirijorul sau compozitorul devin tot mai perfecţionate, impunând un efort din ce în ce mai intens şi de lungă durată pentru asimilarea lor. Creşterea complexităţii şi, totodată, a rolului acestor tehnologii duce, în cele din urmă, la o hiperspecializare a muzicianului, în acelaşi timp însă şi la abdicarea unora dintre semnificaţiile lui homo-musicus.

Altminteri, deplinătatea unei personalităţi muzicale (ca, dealtfel, a oricărei personalităţi artistice autentice) se exprimă prin patru dimensiuni sine qua non, obligatoriu comparabile ca pondere şi sens: talent, inteligenţă, instinct şi vocaţie. Despre talent, Henri Amiel spunea că este să faci cu uşurinţă ceea ce este greu sau imposibil altuia. În fond, talentul reprezintă un dar ce ni s-a dat în secret şi pe care noi îl relevăm fără să ştim. La rândul ei, inteligenţa este acea capacitate de a vedea în ceea ce există, ceea ce încă nu există. Artistul inteligent îndeobşte înţelege şi inventează. El deţine sentimentul necesităţii care este totdeauna şi sentimentul dependenţei şi al continuităţii. Alături de inteligenţă, instinctul se dovedeşte a fi una dintre cele două soluţii divergente, la fel de elegante, ale unei singure şi aceleiaşi probleme. Dacă inteligenţa reprezintă o călăuză a prezentului, instinctul este un profet al viitorului. Iar vocaţia o mărturie a trecutului (comportând şi acea disponibilitate esenţială întru cultura generală şi de specialitate). Jacques Lacretelle spunea despre vocaţie că este ca un rapt secret şi continuu de emoţii, atât de violent, că într-o bună zi hoţul (alias artistul) nu mai poate şi mărturiseşte. Adică, începe să creeze. Absenţa sau atrofierea talentului virtualizează impostura, a inteligenţei – facilul, a instinctului – epigonismul, iar a vocaţiei – snobismul.

Photo: Mihai Cosma © 2010

Şi, totuşi, ce este mai important? Primordialitatea talentului şi a vocaţiei sau a inteligenţei raţionale (abstracte) şi a ambiţiei? Iată o problemă care în peisajul componisticii contemporane devine axială, iar rezolvarea ei poate avea un caracter tranşant. Mai mult ca oricând, astăzi, conduita muzicianului-creator credem că trebuie să se manifeste prin postulatul conform căruia ordonez ceea ce aud şi nu aud ceea ce ordonez. Altfel spus, sensul actului componistic trebuie să fie de la sunetul-muzică spre conceptul-idee şi nu invers. Aceasta şi pentru că, dincolo de orice tentativă de deturnare, subminare ori relativizare şi dincolo de orice imixtiuni senzoriale extra-auditive sau intelective, perorate prin experienţe componistice mai mult sau mai puţin falimentare, prioritatea organului auditiv rămâne în muzică peremptorie.

DIN SUMAR

Muzica românească 2
Opere în concert la Radio 3
Aniversare Felicia Donceanu 4-5
Aniversare Boris Cobasnian 5
Adio, Adela Burlui! 6
Concerte... sub lupă 7-9
Marin Constantin 10
Recenzii 11
Scena lirică 13
Punctul pe j... azz 18-19
Eurovision 20
Silvia Dumitrescu 24-25
Forever Folk 26
Muzica pe micul ecran 27
Portret - Mihai Alexandru 30-31
Femina 32-33
Mondo pop 35

Popas în atelierul de electroacustică

Cleopatra DAVID

O binevenită reactualizare a colaborării dintre Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România, Universitatea Naţională de Muzică Bucureşti şi Filarmonica „George Enescu", proiectul *Concerte de muzică românească* a oferit, în seara zilei de 2 februarie în sala mică a Ateneului Român, evenimentul intitulat *Atelierul de electroacustică.*

Într-o atmosferă quasi-familială, cinci compozitori din zona avangardei, fiecare cu un program estetic şi o modalitate proprie de a îmbina sursele acustice şi pe cele electronice, şi-au expus lucrările şi convingerile: Călin Ioachimescu, Corneliu Dan Georgescu, Maia Ciobanu, Octavian Nemescu şi Irinel Anghel.

Seara a început cu o lucrare ambientală (*Digital Birds* a lui Călin Iochimescu), în care au fost prelucrate sunete emise de păsări, în timp ce altele au fost generate electronic, fiind audibile două secţiuni dictincte, cea de a doua mai întunecată, dominată de isonuri grave.

Irinel Anghel

Corneliu Dan Georgescu a trimis o piesă nouă, intitulată *Ritual für die Harmonie*, o lucrare spectrală în care, peste isonurile armonice se suprapun episoade concrete decupate din cotidian (zgomote din trafic, din mulţimi de oameni, etc).

Maia Ciobanu a propus o lucrare programatică, bazată pe versete din Apocalipsa după Ioan, intitulată *Veni-va!,* o piesă inspirată de trăiri personale, de frustrări, neîmpliniri, dezamăgiri. Compozitoarea foloseşte – în contextul spiritual al lucrării – un *cantus planus* generat electronic, peste care suprapune elementele de tensionare, mergând în *crescendo* către un climax dramatic, simbolizând o rezolvare dureroasă a problemelor acestei lumi.

Lucrarea lui Octavian Nemescu - *Natural – Cultural* - a fost audiată în varianta din anul 1973. „Octavian Nemescu este un compozitor care cere", explică Maia Ciobanu în prezentarea sa, subliniind faptul că muzica celui care, alături de Corneliu Dan Georgescu, a fost creatorul curentului arhetipal presupune participarea auditoriului la faptul artistic. Fiind o îmbinare de elemente acustice şi electronice, *Natural – Cultural* aparţine deopotrivă curentului spectral şi muzicii procesuale, după cum a explicat însuşi compozitorul. „Este o lucrare care conţine vibraţii din regnurile mineral, vegetal, animal, dar şi voce umană, o muzică ce creşte asemenea unui copac, pornind de la sunetul sol." Îmi voi permite să citez un fragment dintr-o cronică realizată de Viorica Anghelescu pentru *Contemporary Music Journal*, publicată pe 10 aprilie 2010 pentru a descrie evoluţia acestei lucrări: „Materia devine om, devine spirit, devine apoi conştiinţă pură, căutând continuu, fără oprire, ceva, fericirea şi durerea." Există o funcţionalitate a acestei piese, cum de altfel există pentru multe lucrări din creaţia lui Octavian Nemescu. Compozitorul afirmă că, la modul ideal, lucrarea ar trebui ascultată la răsăritul sau la apusul soarelui, undeva pe un vârf de munte.

Piesa de încheiere i-a aparţinut compozitoarei Irinel Anghel, despre care Maia Ciobanu afirmă că „face totul pentru a se simţi bine creând muzică". *Vortando* a fost o îmbinare de muzică preînregistrată cu elemente vocale live şi joc scenic, mergând foarte mult în zona entertainment -ului.

Corneliu Dan Georgescu

Foto: Mihai Cosma

O seară specială, deşi publicul nu a fost numeros, în care au fost binevenite explicaţiile aproape pedagogice ale compozitoarei Maia Ciobanu, ca şi interacţiunea cu publicul şi compozitorii prezentaţi. Nu ştiu dacă există un anumit tip de auditoriu pentru muzică nouă, însă există proiecte care au avut un succes enorm, dacă ne amintim spectacolul cu *Orestia II* de Aurel Stroe realizat în toamna anului trecut la UNMB sau punerea în scenă a operei *Ultimele zile, ultimele ore* de Anatol Vieru în cadrul Festivalului „George Enescu" din 2007. Poate că publicitatea face ca orice să se vândă, sau poate că elementul vizual este foarte important. Merită încercate toate variantele. Cert este că acest tip de muzică nu este adresat simţurilor, ci altor zone ale minunatei şi evoluatei fiinţe umane.

Erată

Articolul "Festivalul Dinu Lipatti - un proiect de succes", din pagina 9, nr. 1/2011 este semnat de George Rizea şi nu de Alin Ionescu aşa cum îm mod eronat a apărut! Ne cerem scuze pentru greşeală!

Opere în concert pe scena Radioului

Cleopatra DAVID

Un proiect interesant al Formaţiilor Muzicale Radio (sau, aşa cum sunt denumite azi, *Orchestrele şi Corurile Radio*) îl constituie punerea în scenă în fiecare stagiune a unei opere mai puţin cântate sau chiar absentă din repertoriul teatrelor autohtone. Au fost prezentate publicului meloman, în această formă, lucrări ca *Adriana Lecouvreur* de Cilea, în care am avut bucuria de a o vedea şi asculta pe soprana Nelly Miricioiu, *Hérodiade* de Massenet, *La Gioconda* de Ponchielli, *Stifellio* de Verdi sau *I Puritani* de Bellini.

Pentru seara zilei de 21 ianuarie, au fost alese două lucrări de Ravel – *Ora spaniolă* şi Copilul şi vrăjile – într-o interpretare de excepţie: Orchestra Naţională Radio condusă de dirijorul Julien Salemkour, cu participarea Corului Academic (dirijor Dan Mihai Goia) şi a Corului de Copii Radio (dirijor Voicu Popescu) au acompaniat ansamblul de solişti, eroina serii fiind mezzosoprana Ruxandra Donose. Despre Julien Salemkour aflăm din notele de program că îmbină activitatea dirijorală cu cea de pianist concertist, conducând din anul 2001 orchestra Operei de Stat din Berlin, fiind asistentul lui Daniel Barenboim.

Philipp Do, Ruxandra Donose

Foto: Virgil Oprina

Soliştii *Orei spaniole* au fost Ruxandra Donose (Concepción), tenorii Philippe Do (Gonzalve) şi Valentin Racoveanu (Torquemada), baritonul Iuri Ţiple (Ramiro) şi basul Petre Burcă (Don Iñigo Gomez). Desigur, starul invitat a marcat spectacolul, atât vocal cât şi în privinţa interpretării. Fiind în culmea unei cariere impresionante, Ruxandra Donose a strălucit în roluri de factură diferită atît pe scenele teatrelor Covent Garden, Opera din Paris, Deutsche Oper Berlin, Semper Oper Dresda, din Hamburg, Zürich, Torino, Teatro La Fenice, cât şi pe cele de concert. După ce a interpretat *Ora spaniolă* de Ravel la Covent Garden şi în varianta de concert cu *Deutsche Symphony Orchester* (dirijor Marek Janowski), Ruxandra Donose a redat acum pentru publicul bucureştean frivolitatea, ipocrizia dar şi şarmul lui Concepción, conturând personajul chiar şi în absenţa condiţiilor scenice proprii. Frumoase au fost, de asemenea, interpretarea tenorului franco-vietnamez Philippe Do şi cea a baritonului Iuri Ţiple deşi, legaţi de partitură, nu au avut libertatea de a-şi juca rolurile.

În partea a doua a serii, cu o mai mare desfăşurare de forţe a fost interpretată lucrarea *Copilul şi vrăjile.* Cu şapte solişti acoperind multitudinea de roluri, fantezia lirică în două acte a prins viaţă astfel: Ruxandra Donose (copilul), mezzosoprana Aura Twarowska (mama, ceaşca şi libelula), soprana Teodora Gheorghiu (focul, privighetoarea şi prinţesa), tenorul Philippe Do (ceainicul, bătrânul şi broasca), baritonul Iuri Ţiple (ceasul, motanul), basul Petre Burcă (fotoliul, copacul), mezzosoprana Antonela Bârnat (pisica, un păstor, veveriţa) şi soprana Tina Munteanu (scaunul, bufniţa, liliacul, o păstoriţă). Ei au fost însoţiţi de cele două coruri ale Radio-ului în basmul lui Ravel. Spectacolul a generat o stare de satisfacţie auditivă deplină, Orchestra Naţională Radio fiind într-o formă foarte bună, cu un dirijor riguros, creativ şi expresiv. Momentele solistice au extaziat publicul. Trei voci feminine grave (Donose, Twarowska şi Bârnat), educate la clasa reputatei profesoare Georgeta Stoleriu, au avut în comun doar rigoarea tehnică, pentru că în plan timbral şi expresiv au fost diferite, oferind o paletă amplă de culori, atât de bine valorificate de muzica lui Ravel. Momente în care rămâneam cu respiraţia tăiată au fost solo-urile sopranei Teodora Gheorghiu (laureată a concursurilor *Reine Elisabeth* şi *George Enescu*), ale cărei acute în pianissimo păreau supraumane.

Cu toate că Ruxandra Donose a fost numele care a umplut Sala Radio, întreaga echipă de muzicieni a concurat la remarcabilul succes al celor două opere în concert. Dirijorul Julien Salemkour a controlat şi condus eşafodajul sonor, realizând echilibrul şi diversitatea timbrală. Soliştii au fost cu toţii la un nivel înalt, mulţi dintre ei fiind premiaţi ai concursurilor naţionale şi internaţionale de canto şi aflându-se de altfel - cum este cazul Aurei Twarowska sau al Teodorei Gheorghiu - în plină carieră internaţională.

O muzică fascinantă, senzuală, realizată de muzicieni excepţionali, un spectacol din care doar decorurile lipseau, prezenţa unui nume sonor al artei interpretative internaţionale au fost elementele unuia din cele mai reuşite concerte din această stagiune ale Radioului. Am fost astfel martorii unui experiment plin de succes, al unui triumf al muzicii lui Ravel într-un spaţiu în care parcă nu mai puteam vedea dincolo de *La traviata* şi, uneori, *Tosca.*

Foto: Virgil Oprina

Bogdan Zvoristeanu, Julien Salemkour, Petre Burcă, Tina Munteanu, Antoanela Bârnat, Teodora Gheorghiu, Ruxandra Donose

Prin ani, cu Felicia Donceanu

Grigore CONSTANTINESCU

La Palatul Cantacuzino, O Maestră, sărbătorită la final de ianuarie, cu muzică şi nume de prima mărime precum Georgeta Stoleriu, Bianca Manoleanu, Claudia Codreanu, pianiştii Verona Maier, Remus Manoleanu, Inna Oncescu, Diana Spânu Dănilă, violonista Anca Iarosevici, Trio Mozaic. Între momentele de muzică, momente de conversație cu Felicia Donceanu:

- Vorbeai de o aniversare de acum cinci ani. Acum, pentru 80, mai adăugăm încă cinci. O primă întrebare. Cei mai dragi, cine sunt?

- Cei mai dragi oameni? Dă-mi voie să am şi eu tainele mele. Totuşi? Ei bine sora mea, Mirela; ea, Mirela şi tot Mirela înglobează toate, toate dragostele mele

- Ți-aduci aminte...

- Începi o romanță?

- Nu, doresc să-ți aminteşti care este prima dintre lucrările tale.

- Vrei să ştii prima lucrare compusă şi scrisă „cu boabe”? A fost liedul **Fanfară** pe versuri de Bacovia, pe care am vrut să-l ard, pentru că nu eram mulțumită. Un coleg m-a surprins şi m-a oprit, spunând că este o crimă ceea ce fac. Într-adevăr, mai târziu am văzut că ar fi fost o crimă. Nu pot să țin minte altfel, care a fost prima lucrare, nu totuna cu prima iubire.

*- Deci, **Fanfară**! Dar prima audiție publică?*

- A fost cu **Sonata nr. 1 pentru vioară şi pian**, la vioară cred că George Hamza, sonată care tot numărul 1 a rămas, căci nu am mai făcut şi... numărul 2, deşi am tot promis...Nu stau prost cu numărătoarea anilor...Pui întrebări de muzicologie!

- Iată, schimb registrul. Care este locul din țara românească ce-ți este cel mai drag?

- Nu mă întreba aşa ceva despre țara românească, pentru că am să mor cu cea mai mare durere în suflet, că nu-mi cunosc țara. Mi-e dragă Bucovina, unde am copilărit şi unde mai trag în fiecare vară, să-mi încarc bateriile.

- Ce înseamnă pentru tine Casa?

- Casa? Casa în care locuiesc? Casa pentru mine e sfântă şi înseamnă „oaza” mea, spațiul stăpânit de un duh bun şi...locul unde sunt mai deşteaptă decât oriunde. Mai bine spus, acolo unde mă simt şi eu deşteaptă!

- Pe la începutul secolului XIX, Novalis spunea „Musik, Plastik und Poesie sind Synonyme.” Şi pentru tine e cam aşa, sunt cântece pe versurile tale, sunt muzici pe alte versuri, sunt desenele tale pentru muzici pe portative şi poezie pe cărți cu desene.

- Da, desene, pe carele-am dăruit acum invitaților mei...schițe făcute la întâmplare. Dar, unde vrei să ajungi cu întrebarea asta?

- Vreau să te cunoască mai bine cei veniți la sărbătorirea ta.

- Lumea care a venit, cei care îmi ascultă muzica, ar trebui să înțeleagă despre mine mai mult din compozițiile mele...

- Poți defini, în viziune personală, noțiunea de „stil”?

- Stilul ? Eu „asta mi-s” şi gata ! Mai altfel spus, stilul e „feliul”, cum ne zicea profesorul nostru Marțian Negrea. Stilul meu este aşa cum rezultă din felul meu de a fi, din manifestările şi înfățişarea mea, din muzica mea.

- Din câte ştiu, parcă vocea ți-a plăcut mai mult, nu?

- Da, poate şi pentru că dintotdeauna am auzit vocile cântând. În copilărie vocea mamei, o voce divină. Era, să spunem, o voce de soprană de coloratură cu o sensibilitate şi cu un timbru despre care cunoscătorii spuneau că „are lacrimă”. Am ascultat-o şi am iubit-o pe mama... însoțită de poezie. Poezia, chiar dacă nu ai un astfel de glas, poți să o reciți ca un cântec.

- Înfrumusețezi cu muzică poezia?

- Nu pot spune asta când am

scris muzică pe versuri de mari poeți.

- De ce n-ai scris pentru scenă, ca autor de teatru muzical? Ai scris muzică dramatică, pentru cor, pentru vocal-simfonic.

- Pentru că nu s-a ivit ocazia, nu mi s-au oferit condițiile de a monta ceva. Dirijorul, un teatru, o echipă...Fii serios! Dacă îmi asiguri o punere în scenă, să ştii că m-apuc. Dar numai aşa, nu doar pentru posteritate. Vreau să mă bucur şi eu de ce compun.

- Dacă ți-a plăcut vocea atât de mult, cum de-ai scris atât de bine pentru pian?...

- ...pentru pianina de acasă. În închipuire, auzind în gând...

- În programul concertului aniversar sunt elegii pe versuri de Mihai Crama. Cine este?

- Un poet contemporan. A dispărut din această viață acum zece-doisprezece ani. Magistrat ca profesie, un poet remarcabil, care a scris mult şi foarte interesant, captivant şi foarte profund. La el am găsit în multe dintre versurile lui un corespondent al preocupărilor mele, al stărilor mele. Nici nu se putea mai bine ca să exprim o stare de spirit a mea. Simțeam nevoia să comunic o atitudine față de ceea ce trăiam, de parcă mi-a ghicit gândurile... Ele

BORIS COBASNIAN, la 85 de ani

Mariana POPESCU

Boris Cobasnian este unul dintre reprezentanţii de seamă ai « generaţiei de aur » de dirijori şi compozitori care au trasat noi coordonate în muzica corală românească.

Născut la 9 martie 1926 în satul Petroşani – Bălţi (Basarabia), avea să intre în contact cu muzica corală, mai întâi în casa părintească, unde tatăl său, părintele Visarion, repeta cu corul bisericii.

Studiile muzicale le începe la Şcoala Normală „Mihai Viteazul" din Chişinău, unde a avut şansa să-l aibă ca profesor pe Victor Iuşchievici (cel ce avea să fie cunoscut mai târziu sub numele de Victor Iuşceanu - profesor de teorie la Conservatorul din Bucureşti). Datorită izbucnirii războiului, Şcoala Normală a fost nevoită să se refugieze la Arad. Aici avea să aibă loc prima sa apariţie publică în calitate de dirijor, în cadrul serbării susţinute de Şcoala Normală „Iosif Vulcan". În Conservator a avut ca profesori personalităţi marcante ale muzicii: Ion Dumitrescu , Nicolae Buicliu, Tudor Ciortea, Teodor Rogalschi, Zeno Vancea, Ioan Şerfezi, George Breazul, Ion Vicol şi Dumitru Botez.

La absolvirea Conservatorului, în anul 1953, Boris Cobasnian va pleca la Hunedoara, unde în scurt timp va pune bazele unei orchestre simfonice cu o stagiune permanentă, constituită din instrumentişti amatori: furnalişti, oţelari, tehnicieni, profesori, ingineri, medici. În perioada 1954-1959, ca dirijor al Orchestrei Simfonice şi al Corului Combinatului Siderurgic din Hunedoara, a obţinut în fiecare an premiul I pe ţară. În anul 1959, va da concurs ca Maestru de cor la Teatrul Liric din Constanţa, unde va funcţiona până la ieşirea la pensie. Aici, în perioada 1959-1986 a pregătit ca maestru de cor peste 40 de lucrări de operă şi operetă. A dirijat spectacolele: *Lăsaţi-mă să cânt* de Gherase Dendrino, *Bal la Savoi* de Abraham, *Nausica* de Viorel Doboş, baletul *Coppelia* de Leo Delibes, *Lysistrata* de Gherase Dendrino.

Boris Cobasnian este fondatorul şi dirijorul renumitei corale *Vox Maris* din Constanţa, în 1960, cu care a obţinut premii la toate concursurile corale naţionale şi premii la importantele concursuri corale europene: două premii I şi premiul III la Concursul Internaţional „C.A. Seghizzi" de la Gorizia (1974), Marele Premiu la Festivalul de Muzică Corală „H. Eisler" de la Leipzig (1979), Premiul I la Concursul Internaţional „Bartók" de la Debrecen (1984), Medalia de Argint la Concursul Internaţional de la Tolosa (1985).

Ca dirijor al Corului „Vox Maris-Studio" al Liceului „Ovidius" din Constanţa (1992-2001) a format sute de tineri care au devenit pasionaţi interpreţi ai muzicii corale, participând la numeroase competiţii.

Din anul 2001, Boris Cobasnian s-a dedicat unei activităţi suţinute în domeniul învăţământului universitar constănţean, ca profesor asociat la clasa de Dirijat Coral a Facultăţii de Teologie din cadrul Universităţii "Ovidius", unde a format un număr impresionant de dirijori ce s-au afirmat ulterior în viaţa corală naţională şi internaţională.

Boris Cobasnian este membru al Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România, din anul 1966. Locul central al activităţii sale componistice îl ocupă creaţia corală, compozitorul obţinând importante premii la concursurile de compoziţie naţionale şi internaţionale. Multe dintre lucrările sale corale laice şi religioase, aveau să intre în repertoriul unor prestigioase coruri, bucurându-se de un mare succes în competiţiile internaţionale. Preocupările sale componistice au fost îndreptate şi înspre Muzică de scenă: *Vlaicu-Vodă* de Alexandru Davilla, *Faraonii* de A. Kolomieţ, *Zări necuprinse* de Nicolae Virta, *Sfârşitul escadrei* de Al. Korneiciuc, *Marele fluviu îşi adună apele* de Dan Tărchilă, *Teatru antic*; Muzică simfonică: *Elegie* pentru orchestră de coarde, etc. Boris Cobasnian a avut remarcabile preocupări muzicologice, susţinând comunicări deosebit de apreciate, în cadrul Congresului Internaţional de Muzică Corală de la Gorizia, Italia, ediţiile 1974, 1975, 1976.

În 1975 şi 1976, a fost membru în Juriul Concursului Internaţional „C.A. Seghizzi" de la Gorizia – Italia.

Prin Boris Cobasnian, în Dobrogea s-a creat o adevărată tradiţie corală, maestrul fiind înzestrat cu acel dar „dumnezeiesc" de a transmite şi altora cultul pentru muzica corală. Spontaneitatea, spiritul analitic, toate la un loc au condus la crearea unui stil dirijoral şi a unei tehnici corale inconfundabile care reprezintă „stilul Cobasnian". Având o pasiune fără limite pentru muzica corală, dirijorul a atras în jurul său pasionaţi ai muzicii corale care doreau să se afirme şi ca dirijori. Am putea spune că Boris Cobasnian a pus în Dobrogea bazele unei adevărate şcoli de dirijat coral, împărtăşindu-şi cu multă generozitate cunoştinţele acumulate în urma unei experienţe de excepţie în acest domeniu. A modelat cu bucurie muzicieni de toate vârstele, fiind mereu în căutare de noi metode, având disponibilitate pentru tot ceeea ce este nou, modern.

Acum, la împlinirea vârstei de 85 de ani, se poate spune că pentru Boris Cobasnian muzica este o adevărată profesiune de credinţă. Şi-a construit prin muncă un destin artistic cu adevărat împlinit, constituind un model demn de urmat.

Parafrazându-l pe Dinu Lipatti, putem afirma că Boris Cobasnian "a servit muzica, nu s-a servit de ea!"

ajung acum la public prin muzică...

Aproape toate lucrările, printre care şi cele cuprinse în programul acestei seri am avut onoarea să fie interpretate de către vocile care le-au cântat în primă audiţie Mi-au făcut această bucurie uriaşă. Mă... simt iubită!

*- Dar, în continuarea concertului cu ciclul **Ceasul fântânii**, cine-i Cornelius Greissing?*

- Este un poet cunoscut prin intermediul unei plachete de versuri primite de mine în dar de la Bianca şi Remus Manoleanu. Am ales trei poezii care alcătuiesc acest ciclu. Eu mi-am spus nişte păsuri prin intermediul acestor versuri. Este un fel al meu de a face o cronică a ceea ce trăiesc astăzi.

- Nu am avut pentru seara aceasta nici o lucrare, dar ai scris mult pentru lumea copiilor.

- Mult, ce înseamnă mult ? Cântece, desene, poezele, cărticele. Copiii de astăzi sunt mai captaţi de calculatoare... Nici un căţel, un fluturaş, un căluţ...

*- Ultima piesă, **Unde eşti copilărie**.... are secvenţe preluate din folclor. Ce-ai căutat acolo?*

- Eu n-am prea căutat, căci nu m-am instruit în domeniu. Dar aici, texte şi motive din folclorul copiilor au slujit ideii pe care am vrut neapărat să o exprim. La copilăria mea, poate, dar şi la femeia care şi-a pierdut copilul şi se gândeşte la el. Se pot pune mai multe întrebări, iar răspunsul şi-l dă fiecare.

- O ultimă întrebare. Ai făcut vreodată diferenţa între mizica realizată de compozitori şi cea a compozitoarelor? Există oare un hotar?

- Muzica creată de femei este mai bună! Nu o spun *pro domo.* Este vorba de muzica de azi, altădată compozitoarele nu erau prea încurajate. Acum femeile creează intens, mult şi bine, şi acaparează lumea muzicii.

Gânduri despre Adela Burlui

Florența MARINESCU

Prietenă, colegă de breaslă, colega de lungi voiaje în slujba ARACIS-ului, confidentă, fiind eu mamă ca şi ea, soție de asemenea, parteneră de jurii, deseori la masa doctoratelor în comisii, lungi povestitoare întru ale cântului, iată câteva (în fapt multe) ipostaze de a fi împreună, de a tatona cum gândim, cum vedem lumea noastră specială a artiştilor lirici.

Deşi am avut şi aceeaşi profesoară de canto, pe draga noastră Magda Ianculescu, am auzit-o o singură dată cântând lieduri, cu multă sensibilitate şi respect pentru partitură. Am cunoscut-o la Doctoratul meu la Bucureşti, în 2002, şi am început să ne regăsim prieteni, puncte de vedere, profesori, idei şi mici taine de artiste, ceea ce ne va lega strâns pe viitor. Ştia cele mai multe lucruri despre tehnicile de abordare ale învățământului universitar, sub toate aspectele, de care eu nu eram foarte legată în acel moment, fiind sufocată de rolurile care îmi ocupau timpul. Datorită ei am început rapid şi organizat să mă implic în cadrul ARACIS, pentru aprofundarea documentațiilor necesare evaluărilor programelor de studii. În scurt timp am devenit expert şi am putut împreună să optimizăm derularea programelor de studii de canto şi muzică din țară.

A fost (pentru străini), **este** pentru mine un coleg statornic, un specialist credibil şi elegant, un muzician rafinat şi modest. Avea vorbe bune pentru toată lumea, invita în casa ei superbă pe toată lumea, credea în viață şi în oameni cu un optimism dezarmant, ierta pe toți cei care o invidiau, o reclamau sau o comentau, din neputința lor sau din ignoranța asiduă a unor caractere mici. Când eram împreună râdeam continuu, vorbeam despre copiii noştri, despre familiile noastre. Ne plăcea să ne întrecem în amintiri plăcute, să ne facem mici cadouri, în aşa fel încât să nu ne deranjăm în gesturile noastre. Cele mai dragi amintiri erau cele legate de şcoala de canto şi de eroii ei. Când călătoream cu trenul, după ce luam direcții diferite, deşi abia ne despărțeam, mai consumam la maxim bateria telefonului mobil, găsind atâtea nespuse.

Era cultă şi inteligentă. Era foarte preocupată de arta detaliului. La sesiuni ştiințifice, ascultam atentă tot ceea ce expunea. Când grupul nostru se lărgea, cu Nora Enăchescu şi cu Nelida Nedelcuț, ne simțeam iar studente şi inspiram fericite tot ceea ce se povestea, ca o scenă dintr-un serial newyorkez la modă. Doar prezența doamnei Maria Slătinaru ne mai făcea să ne adunăm, deşi deseori intra şi ea în tonusul nostru şi atunci era un regal. Eram artiste şi asta ne făcea să fim împlinite.

A aparținut unei lumi elitiste şi decente, ceea ce a ținut-o oarecum departe de viața dură a spațiilor universitare, unde de multe ori războaiele de principii şi de orgolii lasă victime. **Adela Burlui** a fost şi prorector şi sef de catedră. Nu vorbea niciodată de funcțiile ei, ci mai degrabă le considera datorii importante, dar auxiliare vieții ei. Aprecia corect valoarea şi era bucuroasă acolo unde o găsea. Iubea cântăreții şi trăia intens colaborările profesionale care îi dădeau posibilitatea să dezbată între specialişti, teme şi preocupări de breaslă. Ajuta pe toată lumea dornică să fie ajutată şi deschisă la recomandările ei. Din păcate, mulți au refuzat s-o asculte, au insultat-o şi au reclamat-o. Am împărțit deopotrivă aceste momente triste şi îi plâng pe aceia care au generat amintiri ruşinoase pentru ei.

A plecat prea devreme, prea crud şi prea trist dintre noi, cei care, treptat, ne vom duce spre aceleaşi orizonturi, poate la fel de însetați de viață şi dornici de a trăi pentru a iubi semenii.

A avut colegi care au trădat-o, dar şi colegi care au iubit-o. A avut contestatari, dar şi discipoli fideli şi un public al ei.

Ceea ce a avut numai şi numai pentru ea, a fost o dragoste fără margini din partea familiei ei, o devoțiune uriaşă pentru copiii ei adorați şi o eternitate de credință pentru „Scumpu", soțul cu care a făcut ca viața ei să fie asemeni unei vieți de regină. A crezut cert în datini, în rosturi şi în prietenii. Noi am fost beneficiari ai dăruirii ei.

Pentru mine, Adela Burlui **este**!

La Ateneu, un Dvorak de zile mari cu Marin Cazacu

Doina MOGA

Fiind prin preajma Atheneului român, în 20 ianuarie, am intrat la obişnuitul concert de joi, dintr-un fel de curiozitate simplă. De fapt, aveam nevoie de relaxare, iar muzica, în nici un caz nu are acest efect asupra mea. Pentru că ea (muzica) nu trece niciodată pe lângă mine; nu-mi gingăşeşte auzul şi nici nu mă face să picotesc în ritmul baghetei. Chiar din contră. Ea, trece prin mine, mă răscoleşte sau enervează, după caz, mă consumă sau se joacă cu simțurile mele. Şi asta, deoarece muzica, din păcate, ca să ajungă la noi (melomani, profesionişti sau ascultători ocazionali), trece mai întâi prin tălmăcirea orchestrei, solistului, dirijorului. Şi cum foarte rar se întâlnesc toți pe aceeaşi paralelă de cunoaştere, har, înțelegere, intensitate, trăire, etc. rezultatul, de cele mai multe ori e previzibil, ca o rară reuşită. Cel puțin pentru mine. Şi totuşi, am intrat la concert, deşi nu mă atrăgea din afişul ce anunța programul serii, decât Dvorak. Aşa simțeam. Şi intuiția a funcționat. Ba mai mult, am auzit o interpretare de excepție a compozitorului menționat, ce a înclinat sensibil balanța calității concertului, spre prima parte a lui. Asta a făcut posibil violoncelistul Marin Cazacu, care a fost într-o formă de zile mari şi datorită căruia, în fine, am auzit un Dvorak cu toate tezaurele, peste care majoritatea soliştilor şi dirijorilor trec ca gâsca prin apă. Am auzit şi forța şi intelectualul şi pasiunea dezlănțuită în mari frumuseți şi în accente de excelentă declamație muzicală. Am auzit un sunet amplu, emoționant, bine condus, în imperceptibile glisande şi o notabilă egalitate emoțională în toate registrele emisiei sonore. Interpretarea *Concertului pentru violoncel şi orchestră* de Dvorak, a fost ca o redăruire a acestei muzici pe care Marin Cazacu a prezentat-o cu mare noutate şi prospețime, fără nimic rutinier.

Foto: Mihai Cosma

Cât despre **Simfonia nr. 6 în la minor** de Mahler, care a întrunit aplauzele publicului, pot spune că, atât cât mă priveşte, a avut mari pasaje redundante, dar şi momente de real interes, pe care dirijorul Camil Marinescu le-a potențat cu toată măestria de care a fost el capabil. Concertul din seara zilei de 20 ianuarie mi-a prilejuit întâlnirea cu o interpretare de excepție a lui Dvorak, o reîntâlnire cu o orchestră inegală şi cu un dirijor care a condus în puseuri.

Orchestra de Cameră Franz Liszt din Budapesta

Ecaterina STAN

Vorbim despre omogenitatea ansamblurilor camerale cu admirație şi prețuire, atunci când minunea omogenității există! Adică atunci când toate instrumentele, oricâte ar fie ele, sună ca şi unul singur, când nici un muzician nu iese în evidență ca un solist, ci îl ascultă pe celălalt cu atenție, respect şi drag. **Omogenitatea**, peste fidelitatea față de partitură, cu toate semnele ei, **dă valoarea cea mare**, măsoară competența, profesionalismul celor câți or fi, care sună ca şi unul.

Am întâlnit omogenitatea cea rară şi fascinantă şi în seara de sâmbătă, 15 ianuarie 2011, la Ateneul Român, când am ascultat ***Orchestra de Cameră Franz Liszt din Budapesta***, orchestră pe care o consider un vârf de lance a perfecțiunii interpretative mondiale de mulți ani, căci am avut şansa să o ascult în mai multe ocazii, cu aceeaşi satisfacție maximă.

Orchestra de Cameră Franz Liszt din Budapesta există din 1963 şi a fost înființată de violonistul Frigyes Laszlo. După moarte acestuia, în 1979, conducerea a fost preluată de **Rolla Janos**, cel ce îi poartă de grijă şi de la pupitrul de concert maestru, de unde dă pe scenă imperceptibilele semne de lieder excelenților lui colegi, în total 15.

De la Monteverdi până la creatorii de azi, Orchestra de Cameră Franz Liszt din Budapesta are în repertoriu sute de opusuri, dintre care nenumărate gravate pe cele peste 200 de discuri la caselor Sony Classical, CBS, Teldec, EMI, EratonDenon şi Hungaroton, între care unele cu premii de prima mână.

Cu acest sublim ansamblu au cântat, evident, renumiți artişti maghiari, dar şi Yehudi Menuhin, Isaac Stern, Henryk Sheryng, Marha Argerich, Vadim Repin, Midori, Maurice Andre, Jean-Pierre Rampal.

Pentru că este **AN LISZT** şi pentru că Ungaria se află pentru o jumătate de an la presedenția UE, Ambasada Republicii Ungare a adus pe scena Ateneului Orchestra de Cameră Franz Liszt. Aceasta a stat răbdătoare acolo ceva timp, până când au fost rostite alocuțiunile cuvenite. Au vorbit Excelența Sa, ambasadorul Ungariei, domnul Fuzes Oszkar, domnul Szocs Geza, poetul ardelean ce ocupă poziția de ministru-secretar de stat al culturii în Ungaria şi doamna Irina Cajal, secretar de stat în Ministerul Culturii şi Patrimoniului Național al României.

Apoi, am putut asculta, în variante desăvârşite, ***Divertimento de Bela Bartok, Divertismentul opus 20 de Weiner Leo, Dansuri maghiare de Johannes Brahms şi varianta Rapsodiei ungare nr. 2 de Franz Liszt, orchestrată de Wolf***. A fost desigur şi un bis, anume ***Dansurile româneşti de Bartok***.

Sala a fost arhiplină, reprezentanții misiunilor diplomatice acreditați la Bucureşti şi melomanii au aplaudat cu frenezie, dar nu între părțile opusurilor. A fost apoi eleganta recepție, care a prezentat la loc de cinste şi **gulaşul** tradițional, dar şi **csardas**-ul oferit de o la modă şi cunoscută cântăreață de operetă, născută la Sfântu Gheorghe – Covasna, pe nume Ana-Maria Dancs.

O seară mult mai mult decât excelentă a fost aşadar cea în care sărbătorirea lui ***Franz Liszt 2011*** a fost lansată la Bucureşti, de Ambasada şi de Centrul de Cultură ale Republicii Ungare.

Revelație la Ateneul Român

Din când în când, pe lângă obişnuitele-i concerte, în care de altfel mai mereu există ceva valoros, fie că e vorba de repertoriu, interpreți, solişti sau dirijori, foarte rar, ce-i drept, toți la un loc, Ateneul Român sparge tiparul şi găzduieşte câte un miracol.

Miracol, care trezeşte publicul din confortul călduț al unei seri din săptămână, petrecută în lăcaşul-simbol al culturii noastre, îl revigorează, îl întinereşte şi-l copleşeşte.

Şi îl copleşeşte în asemenea măsură, încât nu mai pleacă nimeni în pauză – nici chiar muzicienii care devin repede plictisiți, când nu sunt pe scenă ca de obicei, ci în sală (ca public), rămânând țintuiți în scaune până la risipirea ultimelor iluzii de ecou, când lumea nu se mai grăbeşte la garderobă, pentru a putea pleca mai repede acasă, în eventualitatea prinderii unui film la TV, şi când este necesară intervenția dirijorului (prin invitarea orchestrei afară din scenă) pentru a opri multele minute de aplauze şi ovații, ce altfel nu se ştie cât ar mai fi durat.

S-a întâmplat joi, 11 aprilie, cu două stagiuni în urmă la „Seara de muzică franceză", care a fost o *revelație.*

În primul rând, pentru că invitatul Filarmonicii „George Enescu" (bravo ei!), **Jean Bernard Pommier** a evoluat în dublă ipostază şi concomitent, respectiv dirijor şi solist-pianist, având sub bagheta sa nu doar orchestra, ci şi pe el însuşi şi, implicit, toată suflarea.

Apoi, pentru versiunea interpretativă a „Concertului nr. 2 pentru pian şi orchestră" de Saint-Saëns – remarcabilă prin poezie, accente, nuanțe, culori – împletite romantic, dar nu sentimental, cu sonoritățile rafinate ale orchestrei şi pentru că a demonstrat ca dirijor, pe lângă o ştiință clară a modelării sunetelor, un talent distins şi modern al identificării fiecărei stări de sentimente în „Preludiul la după amiaza unui faun" şi „Marea" (trei piese simfonice).

Atunci, urmărindu-l pe Jean Bernard Pommier, îmi venea în minte figura marelui actor francez Jean Gabin.

Şi cred că (cel puțin pentru mine) ceea ce a reprezentat Jean Gabin pentru filmul francez – şi nu numai, reprezintă în prezent Jean Bernard Pommier pentru muzica franceză.

Mi-am reînnoit părerea pe 11 octombrie, când l-am revăzut pe aceeaşi scenă, de data asta doar ca dirijor, electrizând audiența cu tălmăcirea celor două suite din „Daphne şi Cloe" de Ravel.

A stăpânit masa orchestrală şi corală printr-o felurime de procedee clasice, dar şi de mare modernitate, până la momentul de apoteoză.

Astfel, cele aproximativ 90 de minute au trecut aproape nesesizate, atât de puternică fiind starea de grație şi până la urmă, starea de dans absolut.

A dirijat Orchestra ca pe un mecanism de ceas elvețian viu, reuşind să potențeze cele mai colorate luminozități din partitură.

De! Muzica franceză dirijată de un francez.

Şi nu oricare, ci unul care a apărut în deplină spiritualitate, pe scena nevăzută a imaginației muzicale care a încântat.

Acum şi atunci, a fost aplaudat îndelung atât de public, cât şi de orchestră.

Acum şi atunci, a fost o revelație şi o generoasă lecție dată mai ales tinerilor muzicieni, despre muzica compozitorilor francezi.

Doina MOGA

Despărțirea de Henryk Górecki

Henryk Mikolaj Górecki s-a născut pe 6 decembrie 1933 într-un oraş din sud-vestul Poloniei (Czernica), într-o familie modestă de mari iubitori de muzică. La vârsta de 2 ani tânărul Henryk şi-a pierdut mama, mare parte din lucrările sale de tinerețe fiindu-i dedicate acesteia.

Deşi familia a încercat să descurajeze o viitoare carieră muzicală, în cele din urmă i-a permis să studieze vioara (pe atunci avea aproximativ 10 ani). Din cauza unui accident care avea să-i marcheze întreaga sa viață şi-a petrecut aproape 2 ani internat în spital. A urmat Academia de Muzică din Katowice, unde Boleslaw Szabelski (discipol al lui Szymanowski) l-a instruit în spiritul contrapunctului muzicii neoclasice, cu influențe folclorice. Devenit profesor de compoziție la Şcoala Muzicală Superioară de Stat din Katowice, s-a luptat cu autoritățile poloneze care încercau să controleze orice aspect al vieții poloneze (cultură, educație, politică, viață socială etc.), fiind considerat un „agitator", lucru ce i-a afectat viața publică.

Lucrările, caracterizate de simplitate ritmică şi armonică, combină tehnici elaborate de contrapunct ori

diferite tehnici repetitive; piesele sale timpurii sunt scrise în genul avangardei lui Pierre Boulez şi a altor serialişti contemporani. După anii `60-`70 Górecki s-a îndepărtat de modernismul care i-a conturat primele lucrări, compunând într-un stil mai tradițional, mai romantic, schimbare care nu a fost tocmai bine primită de către critici, în schimb i-a adus aclamarea publicului din Europa şi de peste Ocean.

Symphony 1959, cu care a câştigat premiul I la Paris-Youth Biennale (1960), *Refrain* (1967, recunoscută şi ea cu un premiu tot la Paris), *Symphony No. 2 (Copernican*-1972), *Beatus Vir, Symphony of Sorrowful Songs* (1987), *Kleines Requiem für eine Polka* (1993), *Concerto Cantata* (1992), diferite lucrări camerale (*Already It Is Dusk* - 1990, *Songs are Sung* - 1992), reprezintă doar o mică parte din creația lui Górecki.

Devotat muzicii, în ciuda sănătății precare, compozitorul îşi programase premiera celei de a patra simfonii pentru anul 2010, însă, din cauza agravării stării sale de sănătate, s-a văzut nevoit să o anuleze.

Górecki a murit la vârsta de 76 de ani, pe data de 12 noiembrie 2010, în Katowice. Cu o lună înaine de moarte, compozitorul a fost decorat cu cel mai înalt ordin al Poloniei, Ordinul Vulturului Alb.

Diana MURĂŞAN

Michael Abramovici la Bucureşti

Corina BURA

Asemenea multor artişti originari din țara noastră care din varii motive au ales să viețuiască pe alte meridiane - după ce s-au împlinit „prin cele străinătăți” cum spune cronicarul -, **Michael Abramovici** a revenit „acasă” pentru a concerta pe podiumul românesc, unde, cu decenii în urmă se

consacra solisticii şi părintele său, distinsul violonist Avy Abramovici.

În stagiunea trecută, şi-a făcut cunoscută arta pianistică într-un recital şi prin interpretarea *Concertului în Sol de Ravel*, iar în 2011 pe un modul dintr-un proiect care vizează creația Divinului Amadeus. Pentru această ultimă apariție, Michael Abramovici s-a pregătit pentru a fi un artist complex, preluând şi conducerea orchestrei. Pianistul s-a orientat spre o serie de 3 concerte selectate din ciclul celor vieneze pe care **Mozart** le-a scris în 1784 pe parcursul a trei săptămâni. Această succesiune de la KV 449 spre KV 451 i-a permis să se desfăşoare într-un crescendo care a cuprins toate planurile pe care arta le înglobează : tehnic, emoțional, în sfârşit filozofic, pentru că Michael Abramovici consideră „efectul Mozart” ca având nu numai o influență pozitivă, ci deschizând o perspectivă psihanalitică, a psihologiei acustice, prin care pot fi sondate abisul, tragismul şi, de ce nu, întunecimea, drama totală care pot fi retransmise doar printr-o înțelegere şi trăire deplină a acestora. Seara a fost deschisă de solemnele armonii ale *Concertului în Mi b, KV449*, un adevărat Kammerkonzert, în a cărui introducere temele au primit o puternică personalitate purtând marca a ce avea să devină 2 ani mai târziu principala caracteristică a muzicii lui *Don Giovanni* (1786). Pentru triada KV449-451 prelucrările tematice mai ample, încredințate orchestrei, transformă *expoziția* într-o adevărată *uvertură*. Cu toată această concepție integratoare, discursul pianistic a primit contururi distincte, iar alegerea unor tempo-uri adecvate, mai ales în final, au împlinit gândirea stilistică a autorului. Extinderea rolului solistic al pianului, îmbogățirea aparatului orchestral şi schimbarea progresivă a caracterului muzicii, de la sobru spre exuberant au reprezentat tot atâtea repere pentru interpret ca să desăvârşească o construcție sonoră triedrică. Suprafețele acestui corp au rezultat dintr-o îmbinare firească a mişcărilor interiore, a unor ritmuri plastice de o reținută eleganță, asemănătoare luminii colorate care este descompusă şi filtrată de vitraliile unui dom. Efectul a fost cu atât mai convingător cu cât, asumându-şi rolul de dirijor, M. Abramovici a orientat prestația orchestrei spre împlinirea viziunii sale interpretative. Deosebită a fost atmosfera interiorizată în care s-a desfăşurat mişcarea secundă a *Concertului în Si b major, KV 450*, iar trecerea spre final nu a destrămat aerul meditativ, aşa cum se întâmplă de obicei, artistul optând pentru un tempo mai aşezat, care a fost însă dinamizat de accente *con spirito*. În sfârşit, scriitura celui de-al treilea concert a dat *„Quae sunt Caesaris, Caesari”* astfel că solistul s-a desfăşurat cu o deosebită naturalețe pe textul presărat cu cascadele formulărilor virtuoze. La solicitarea ascultătorilor, M. Abramovici a interpretat o secvență din *Gaspar de la Nuit* de Ravel, lucrare despre care însuşi autorul mărturisea că : *„am dorit să fac o caricatură a Romanismului. Poate că a primit ce a fost mai bun din mine!”*. Într-adevăr, atmosfera sumbră şi dificultatea extremă reprezintă atributele emblematice ale acestui opus şi reflectă starea de spirit în apropierea morții părintelui. Statornic gândirii sale mulate pe sondarea zonelor abisale ale ființei umane, pianistul, stăpânind perfect acest „compendiu al tehnicii pianistice moderne şi ale posibilităților virtuozului actual” a reuşit pe deplin să aducă în prim plan universul copleşitor al trăirilor lui Ravel exprimat pe canavaua poemelor scrise de Aloysius Bertrand.

Un nou titlu al distinsului cărturar braşovean Constantin Catrina:

„Muzica şi muzicienii Cetății”

Un proverb românesc spune că „omul sfințeşte locul”, ceea ce se potriveşte foarte bine cu personalitatea lui Constantin Catrina. De peste 50 de ani, această frunte luminată a Braşovului trudeşte, cu pasiune şi tenacitate, dar şi cu discreție, pe ogorul Muzicii. Domeniile activității sale sunt atât de cuprinzătoare, încât ne-ar îndreptăți să-l numim „om al Renaşterii”. Compozitor şi pedagog, cercetător de documente primare, descoperitor de documente inedite, îl putem considera un creator de patrimoniu – 8 instituții din cele mai prestigioase ale țării noastre au beneficiat de donațiile sale. Ca muzicolog, şi-a legat numele de 8 volume (personale sau în colaborare) şi de 240 de studii, articole, cronici, eseuri şi recenzii. Ca lexicograf, a contribuit, împreună cu Viorel Cosma şi Luminița Vartolomei, la elaborarea „Enciclopediei muzicii româneşti”, vol. I-2005 şi vol. II-2007 (Editura Arc, Bucureşti). O preocupare predilectă în activitatea sa a constituit-o muzicologia bizantină, pe care a îmbogățit-o cu 2 volume personale şi 2 volume îngrijite, plus 90 de studii şi articole. La toate acestea, este necesar să adăugăm cercetările sale legate de etnografie şi folclor (literar şi muzical), valorificate în 14 lucrări de specialitate. În noiembrie 2005, UCMR i-a acordat **Diploma** „pentru întreaga activitate de o viață dedicată artei muzicale româneşti”.

Cartea de față se prezintă ca o sărbătoare a spiritului, deoarece se ocupă, cum sugestiv se exprimă autorul, de „oameni care au învins”. În principal, se perindă prin fața ochilor noştri artişti din trecutul şi prezentul muzicii româneşti, care şi-au desfăşurat activitatea în spațiul transilvan şi mai ales la Braşov. Fie că se numesc Ciprian Porumbescu, George Dima, Timotei Popovici, Paul Richter, Victor Bickerich sau Dinu Niculescu şi Norbert Petri, ei au în comun dragostea şi dăruirea pentru muzică, precum şi complexitatea preocupărilor (compozitori, dirijori, pedagogi de mare valoare). Un capitol special este dedicat lui George Enescu şi legăturilor sale cu Braşovul. Printre muzicienii actuali, autorul se ocupă de Elena Criveanu (dirijor şi profesor de cor), Carmen Dobrescu (regizor de film muzical şi operă), Lidia Sumnevici (organist şi pedagog), Ana Szilágyi (compozitor, pianist, organist, muzicolog).

Scrisă cu simplitatea şi limpezimea ce-i sunt caracteristice autorului, cartea se bazează pe o solidă documentație, ceea ce o recomandă ca pe o prețioasă filă din istoria muzicii româneşti.

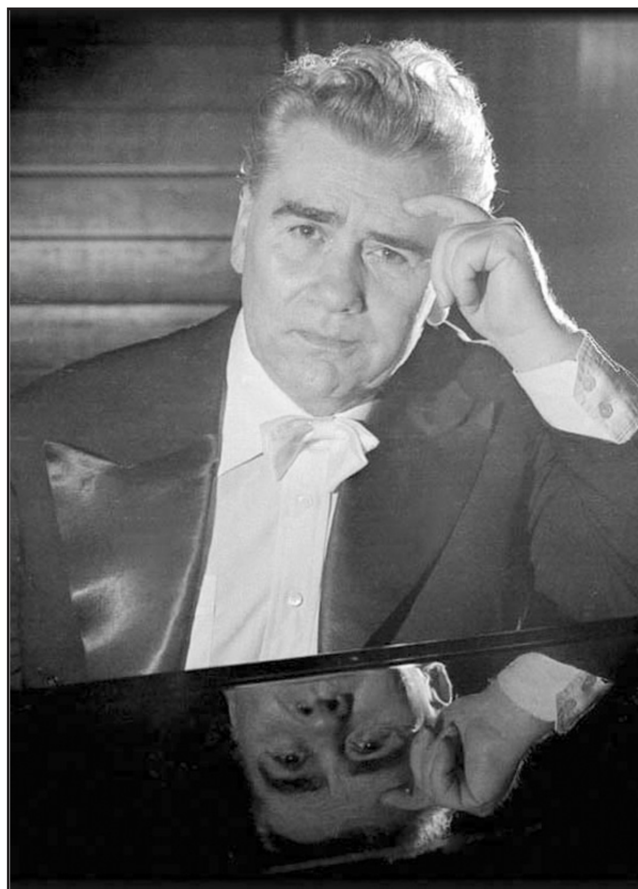
Liliana IACOBESCU

Marin Constantin

Viorel COSMA

Îmi este imposibil să cred că părintele Madrigalului ne-a adunat astăzi în rotonda rece de marmură a Ateneului Român, şi **nu** în sala de concerte, spre a-şi lua acel tradiţional „rămas bun" de la colegii şi prietenii anonimi pe care i-a iubit vreme de peste o jumătate de veac. S-a spus (pe bună dreptate) că dirijorul **Marin Constantin** devenise o „legendă vie" a muzicii noastre corale, nu o vedetă artistică, iar **Madrigalul** nu mai era o ideală formaţie vocală, ci „un monument natural al glasului uman în cântec". Metafora aparţinând poetului Nichita Stănescu din anul 1981, când a descoperit „bijuteria" lui Marin Constantin, mi-a evocat

superba comparaţie a unui ziarist bucureştean care enumera monumentele neamului românesc în prajul veacului XX (Catedrala de la Curtea de Argeş, Palatul Ateneului Român, Castelul Peleş din Sinaia, Podul peste Dunăre de la Cernavodă şi Corul Metropolitan al lui Muzicescu).

Moştenirea spirituală pe care Marin Constantin o lasă generaţiei noastre, rămâne – indiscutabil – acest **„instrument-fiinţă"** pe care l-a plămădit în 1963, spre a sluji la afirmarea muzicii româneşti pe toate meridianele lumii. Pentru dirijorul Madrigalului a „pierde securea şi sunetul perfecţiunii însemna un moment tragic" al interpretării sale ideale. Nu dimensiunea şi numărul celor peste 1.000 de piese din repertoriul său l-au singularizat pe Marin Constantin, ci *amploarea* stilurilor muzicale şi *originalitatea* şcolilor naţionale abordate, *perfecţiunea* redării gândurilor creatorilor. Când a pornit la drum cu cei 35-40 de cântăreţi anonimi, refuzând vedetele şi vocile lucrate de maeştri de canto, dirijorul a socotit că „epoca de aur a creaţiei corale universale s-a atins în Renaşterea italiană", şi trebuia ca formaţia sa, începând cu acest patrimoniu spiritual să cucerească „piscul cel mai înalt" al tehnicii vocale, neatins de nici un ansamblu românesc. Dar când a descoperit vechile melodii psaltice româneşti de la Putna şi Neamţ, precum şi bijuteriile de sorginte populară (colindele), când Ştefan Niculescu, Anatol Vieru, Myriam Marbe şi Alexandru Paşcanu i-au oferit acele prime pagini de muzică corală fără egal în repertoriul universal, Marin Constantin a înţeles că mai existau încă „multe piscuri care dispuneau de înălţimi similare" cu Renaşterea europeană, pe care Madrigalul avea obligaţie să le escaladeze. A urcat toate treptele perfecţiunii artistice. A lucrat în forţă cu Madrigalul până la epuizare, devenind uneori – mai ales în ajunul marilor turnee peste hotare – un adevărat „dictator" muzical. Colaboratorii apropiaţi lui l-au înţeles şi nu l-au condamnat.

Marin Constantin ne-a părăsit senin, tăcut, discret, fericit că şi-a îndeplinit până la 85 de ani misiunea de a sluji muzica românească până la capăt.

Era ziua de Joi, 30 decembrie 2010, în ajunul Anului Nou, când mi-a dat avizul definitiv al titlului monografiei intrată la tipar: *Dirijorul Marin Constantin*, fără specificarea vârstei. A simţit – poate – că intrase în eternitate, fiind cuprins de liniştea după furtuna ultimului concert al madrigaliştilor. Se afirmă de către slujitorii bisericii că acelor oameni care părăsesc această lumea în prima zi a anului, li se iartă toate păcatele. Marin Constantin a avut doar „patima muzicii", pe care o cultivă – de mii de ani – numai îngerii. Astăzi le-a sosit, acolo în ceruri, şi dirijorul mult aşteptat. Dumnezeu să-i dea lumina veşniciei!

Caietele „Tristan Tzara”

Grigore CONSTANTINESCU

Asemenea unui bilanț al activității reunite de-a lungul unui an, oferta *Fundației pentru cultură și literatură „Tristan Tzara”*, cuprinde materiale editate în anul 2010. Este vorba de două volume apărute sub titlul generic *Caietele Tristan Tzara, publicație internațională pentru studiul Avangardelor contemporane*, concepute și realizate de președintele fundației, Vasile Robciuc. În tradiția tipăriturilor lansate de Fundație, textele sunt traduse în limbi de mare circulație, reunind colaborări de pretutindeni, aparținând lumii culturale de azi. Volumele, totalizând aproape 1200 de pagini (Editura Babel din Bacău) cuprind o problematică multiplă, reunită în sfera ideatică a avangardei. Menționăm, într-un succint panoramic, comentarii asupra *Manifestărilor DADA, Etapa românească a curentului, Suprarealismul, Semnul Avangardelor contemporane.* Acestor materiale le succede o valoroasă secțiune, în Capitolul X, cu traduceri în română din opera lui Tristan Tzara, ca și, în partea secundă a capitolului, tălmăciri în franceză a unor pagini românești de avangardă (autori: Urmuz, Ion Horea, Geo Bogza, Romulus Vulpescu). Un cuprins demn de interes reunește semnături importante privind ecourile Avangardei în actualitate. Firește, ca lector, am reținut cu o atenție deosebită studii din secțiunea XII, *Avangarda și universul sonor.* Sunt publicate aici considerații diverse, deosebit de interesante pentru cei care apreciază că un astfel de domeniu trebuie deschis dezbaterii. Șerban Dimitrie Soreanu consideră *Avangarda în favoarea unei noi Renașteri*, Dan Dediu semnează două materiale, *O scurtă istorie a Muzicii noi românești* și un articol surprinzător, ca luare de atitudine, sub titlul *„Ligeti is dead!* !” Tot un discurs despre avangardele muzicii aparține regretatului compozitor Dan Voiculescu, alături de un articol al Anei Maria Avram despre *Aventura muzicii experimentale.* Aceeași autoare, împreună cu Iancu Dumitrescu, Cornelia Fales, Tristan Murail, este solicitată să răspundă într-un interviu moderat de Joshua Fineberg despre *Analize, femomenologie și etnomuzicologie în muzica spectrală* (Congresul Internațional de Muzică spectrală de la Istambul). Portretul lui Miriam Marbe, intitulat *Între Arhaism și Aleatorism*, este desenat de Valentina Dediu, iar compozitorul Ulpiu Vlad vorbește despre propria sa muzică, pornind de la anumite trăsături specifice folclorului muzical, într-o creație componistică pe care o valorizează critic și Viorel Cosma, în câteva comentarii adiționale. Selecția acestei secțiuni de muzică reține astfel câteva dintre contribuțiile mai semnificative, la care s-ar mai putea adăuga articole de dimensiuni varii, cu semnătura lui Adrian Pop (*Non à la musique MC Donald*, Grigore Constantinescu (*L’Opéra, un genre aves passé, présent et* avenir), Doina Rotaru (*At The begining of a new Milenium*), Gheorghe Firca (*L’art sonore et la poétique de l’avant garde*), în fiecare existând un punct de interes inclus în diversitatea opțiunilor. Ampla desfășurare a acestor Caiete interesează și prin ceea ce ar trebui să existe ca emanație în publicistica altor societăți culturale, răspândind astfel idei contemporane pretutindeni în lume, cu semnale românești notabile. Faptul că muzica are locul ei, depășind cutuma de a fi considerată o „Cenușereasă” în peisajul cultural este un merit incontestabil al editorului. Se știe, Vasile Robciuc a fost primul ca inițiator al propunerilor adresate compozitorilor pentru a se scrie muzică pe textele lui Tristan Tzara, ceea ce s-a soldat cu o „recoltă” sonoră mereu mai bogată, în ultimul deceniu. În Caietele despre care vorbim, esteticianul Ștefan Angi deschide drumul spre o nouă creație muzicală, opera dadaistă pe textul lui Tristan Tzara *A doua aventură celestă a domnului Antipirină*, cu muzică de compozitorul clujean Ionică Pop. **Caietele 2010** reprezintă un stimul pentru circulația ideilor asupra avangardei, noțiune orientativă de permanentă plasare în contemporaneitate a valorilor culturale.

Mihail Cozmei: “Existențe și împliniri”

Semnificativă această apariție editorială semnată de muzicologul doctor Mihai Cozmei, intitulată simbolic „Existențe și împliniri”. Titlul, ca și semnătura, sunt capabile de a determina interesul, dat fiind lămurirea complementară de pe copertă: *Dicționar biobibliografic* (Editura Artes, 2010). De-abia pe parcursul lecturii se dezvăluie, pentru un cititor care nu se află în perimetrul vieții muzicale ieșene, că autorul ne oferă rezultatul cercetărilor sale privind personalitățile ce au contribuit, de-a lungul a mai bine de două secole, la bunul nume al muzicii românești din „dulcele târg” moldovenesc. Mihail Cozmei, cu remarcabilă experiență de muzicolog, istoriograf și critic, a întreprins o meritorie acțiune de luminare a cunoașterii muzicienilor despre care ne vorbește trecutul sau contemporaneitatea. Firește, genul muzicologic ales impune un sistem de redactare organizată pe rubrici capabile să ofere informațiile existente, reunite în urma cercetărilor autorului. Răspunsurile realizate de Mihail Cozmei sunt edificatoare, cu referiri biografice, completate în continuare prin activitățile didactice, artistice, de organizare și conducere dar și de tezaurizare (discografie, înregistrări, publicistică, editări), finalizate cu Bibliografia. Sistemul muzicologic trăiește însă prin cum suntem convinși de materialul respectiv. În cazul acestui volum, titlul arată intenția autorului de a panoramiza tot ceea ce se cuprinde în ideea de „Existență”, dar și ce este considerat „Împlinire”, dimensiune subiectivă apropiată de observațiile profesorului și criticului. A comenta un Dicționar îmi pare ceva fastidios. Dar am descoperit multe, aflând sursele profesionale, majoritar italiene, din secolul Romantic (printre aceștia muzicieni ca G.L.Bacci, , Pietro Benoti, Casimiro Biscontini, G. Buzzi, cei trei frați Cirillo, V.I. Pasquale, A. Parrini, S. Nicosia, E. Raccanelli, E. Mezzetti, dar și vienezul Caudella, macedoneanul Gr. Maggiari), ca și ascendența de contribuții interpretative și creatoare a secolului XX (galeria dirijorală cuprinzând pe Gavriil Musicescu, Ion Baciu, Radu Botez, Antonin Ciolan, Corneliu Calistru, Victor Dumănescu, Leonard Dumitriu, Remus Țincoca, George Vintilă, Cornelia Voina; regizori precum Dimitrie Tăbăcaru, George Zaharescu; voci ca Alexandra Ferraru, Mioara Cortez, Vasile Rabega, Camelia Șotrin, Ella Urmă; profesori, compozitori și muzicologi, începând cu Sofia Teodoreanu, Achim Stoia, George Pascu, Viorel Munteanu, Vasile Spătărelu, Anton Zeman, Mircea Dan Răducanu, Sabin Pautza...enumerarea ar putea continua). Poate. În primul rând, nu știam, ca personalități, numeroase nume și numeroase împliniri, acum prezentate amănunțit. Moldova este bogată și din această perspectivă a artei sunetelor, ne convinge Mihail Cozmei. O știm mai bine acum parcurgând **Dicționarul**, o vom ști mai temeinic după un studiu de detaliu, când această semnătură de autor va intra în cuprinsul documentărilor care includ cu temeinicie științifică și istorică Iașul, una dintre cetățile de scaun ale muzicii românești.

Grigore CONSTANTINESCU

Vlad Stănculeasa în Concertul de Carl Nielsen

Marcel FRANDEŞ

Concertul din 11 noiembrie 2010, al Orchestrei Filarmonicii *George Enescu* din Bucureşti, dirijată de Alexander Mickelthwate, a fost de mare ţinută, cu lucrări din sfera romantismului nordic, interpretate cu sfioşenia poeziei intimiste, cu limpezimea şi puritatea sonoră sugerând frumuseţea lacurilor glaciare.

Dirijorul german Alexander Mickelthwate a studiat violoncelul, pianul, orga şi dirijatul. În stagiunea 2010-2011, este director muzical la Winnipeg Symphony Orchestra.

În concertul de la Ateneul Român, Alexander Mickelthwate a evoluat excelent. Bun cunoscător al partiturilor abordate, sigur pe el, clar în atacurile şi încheierile frazelor, el a reuşit să construiască sonor, împreună cu ansamblul simfonic, fiecare lucrare, astfel încât totul să fie prezentat publicului cât mai veridic şi sensibil. Cele patru momente ale *Suitei «Peer Gynt»* nr. 1 de Edvard Grieg au fost interpretate cu multă plasticitate. *Solo*-urile flautului şi ale oboiului din Piesa *Dimineaţă* sugerau lumea polară, cu lumina ei de o frumuseţe unică.

Melodia simplă a viorilor cu surdină din piesa *Moartea Aasei* a avut unda de duioşie a cântecului de leagăn, dozajele intensităţilor sonore dintre compartimentele orchestrei fiind măiestrit realizate. *În Dansul Anitrei* parcă zăreai baiadera unduitoare cu văluri lungi, transparente. După legendă, prinţesa îl întâlnise prima oară pe Peer Gynt, când acesta era deosebit de bogat, având o avere pe care a câştigat-o dezlegând enigma *Sfinxului*. Ea l-a fermecat pe Peer, dansând pentru el şi determinându-l să-i dea ei toată averea. Apoi l-a alungat în chip umilitor, chemând gărzile tatălui ei. Interpretarea muzicii din piesa *Castelul regelui munţilor,* cu tema intonată de violoncele şi fagoturi, sugera misteriosul. Gândul te ducea la *trolli*, acele personaje din mitologia nordică, încarnând forţe ale naturii, care se ascundeau acum în castelul monarhului. *Trollii* se pietrificau uneori în forme de relief.

Seara muzicală de la Ateneul Român a continuat cu interpretarea unui concert pentru vioară şi orchestră, mai rar cântat în România, compus de danezul Carl Nielsen (1865-1931). Este o lucrare neoclasică, plină de melodicitate, care iese din tiparele obişnuite ale concertului instrumental, atât prin formă – două mişcări rapide consistente sunt precedate fiecare de câte o mişcare introductivă lentă –, cât şi prin concepţia tonală mai liberă. Lucrarea a fost dedicată violonistului Emil Telmányi (1892-1988), născut la Arad.

Violonistul Vlad Stănculeasa, în vârstă de 26 ani, a pus în valoare cantabilitatea şi virtuozitatea lucrării printr-o interpretare caldă şi sinceră, în care sunetul viorii sale *Santo Serafino* (Sanctus Seraphin), construită la Veneţia în 1739, aducea o vibraţie aparte. Este o mare bucurie să constat cum a evoluat muzical în bine acest tânăr solist român, de-a lungul anilor. Tehnica sa impecabilă este folosită pentru a servi sensurile profunde ale lucrării concertante interpretate. Vlad Stănculeasa impresionează publicul prin talentul său muzical şi mai ales prin

profesionalismul prestaţiei. Cântând, el transmite celor din jurul său - dirijorului, interpreţilor din orchestra simfonică şi auditoriului – emoţia, uimirea, splendoarea şi umbrele declanşate în el de materia sonoră modelată. Este remarcabilă dorinţa sa de a propaga creaţii muzicale mai puţin cunoscute. Compus în anul 1911, *Concertul pentru vioară şi orchestră* de Carl Nielsen a fost puţin cântat în lume, revenind în repertoriul marilor interpreţi de abia după anul 1950, când Leonard Bernstein l-a repus în circulaţie. La Ateneu, Vlad Stănculeasa cânta pasajele de o dificultate tehnică transcendentală impecabil, dând senzaţia că se joacă pe vioară. Această partitură solistică solicită din plin memoria şi capacitatea de concentrare a oricărui violonist. Arcuşul său mişca etanş pe coarde, emiţând clar timbrat fiecare sunet, relevând cele mai subtile sublinieri, în limitele sonorităţii estetice. Colaborarea cu ansamblul orchestral acompaniator a fost una excelentă, mai ales că fluxul melodic suferă în acest opus dese schimbări de *tempo,* de la o parte la alta sau chiar în interiorul macrostructurii formale – de la *Lento* la *Quasi Andantino,* până la *Allegro cavalleresco* şi de la *Poco Adagio* la *Allegretto scherzando.*

La cererea publicului, violonistul a interpretat cu virtuozitate tabloul *Lăutarul,* din Suita *Impresii din copilărie*, op. 28 de George Enescu.

Născut la Craiova, Vlad Stănculescu a studiat la Liceul de Muzică din Craiova, apoi la Liceul de Muzică *George Enescu* din Bucureşti, mai apoi la Academia Internaţională de Muzică *Yehudi Menuhin* cu Alberto Lysy şi Liviu Prunaru, precum şi la Conservatorul din Lausanne (Elveţia) cu Pierre Amoyal. El este actualmente *concertmaestru* al Orchestrei Filarmonicii din Goteburg (Suedia) şi *concertmaestru invitat* al Orchestrei de Cameră din Basel (Elveţia).

În a doua parte a serii muzicale scandinave de la Ateneul Român am ascultat *Simfonia nr. 1, în mi minor* de Jean Sibelius. *Solo*-ul clarinetului care deschidea simfonia a fost interpretat cu multă sensibilitate, cantabilitatea sa amintind de cea a temei principale din concertul de vioară al aceluiaşi compozitor.

Muzica te purta cu ea şi te făcea să laşi grija ta uitată, pentru a vibra alături de aceşti minunaţi şi talentaţi interpreţi ai Orchestrei Filarmonicii *George Enescu.* În muzica lui Jean Sibelius dramatismul alterna cu momentele de lirism într-un echilibru atât de armonios încât mă întrebam, ieşind de la concert, cum ar fi lumea noastră dacă vacarmul bulevardelor ar fi înlocuit de acordurile consonante şi de melodiile serafice ale muzicii lui Sibelius. Oare am mai umbla ca năucii, dacă în locul huruitului de motoare şi al sirenelor angoasante, fiecare autovehicul ar fi o orgă rulantă, ori dacă semaforul ar cânta mereu o temă 'verde' din *Primăvara* de Antonio Vivaldi?

Alexander Mickelthwate stăpânea cu eleganţă 'controversa' contrapunctică dintre instrumentele de suflat (flaut, oboi, clarinet, fagot) din *Andante ma non troppo lento.* În *Scherzo*-ul simfoniei, ritmica şi accentele expresive sugerau o serbare ţărănească. Revenirea ideii muzicale din debutul simfoniei, de această dată la compartimentul viorilor, în finalul simfoniei – *Quasi una fantesia* - a constituit un moment deosebit de frumos.

Un numeros public a aplaudat îndelung pe dirijorul şi pe artiştii care i-au încântat, preţ de două ceasuri, cu muzica nordului.

Un important eveniment muzical: 75 de ani de la prima audiție absolută a operei comice

"O NOAPTE FURTUNOASĂ"

de Paul Constantinescu

La 25 octombrie s-au împlinit 75 de ani de când a avut loc, pe scena Operei Române din Bucureşti, sub bagheta eminentului şef de orchestră Ionel Perlea, prima audiție absolută a prestigioasei creații lirice semnate de strălucitul compozitor Paul Constantinescu, opera comică "O NOAPTE FURTUNOASĂ"

Atras încă din anii tinereții de opera şi personalitatea unei mari stele a Ploieştului, şi deopotrivă, a literaturii dramatice româneşti şi mondiale, scriitorul I.L.Caragiale, a cărui creație este puternic inspirată din tarele vieții ploieştene şi din "mica sa anecdotică", în toamna anului 1933, Paul Constantinescu, la plecarea pentru studii de perfecționare la Viena, a luat printre alte cărți şi textele pieselor carageliene.

Din cele cinci lucrări dramatice ale ilustrului dramaturg, compozitorul Paul Constantinescu s-a oprit la opera comică **"O noapte furtunoasă"** întrucât, aşa după afirmă autorul, "*prin lirismul uneori comic, prin ritmul ei se preta mai uşor unei transpuneri muzicale*". Personal a realizat libretul, procedând la "*scurtarea unor scene şi la versificarea parțial a textului – adaptări impuse de legile şi necesitățile specifice teatrului muzical*".

Partitura muzicală schițată la Viena, a fost terminată la revenirea în țară (în vara anului 1935), astfel încât, la 25 octombrie 1935, la Opera Română din Bucureşti a avut loc premierea absolută, cu o prestigioasă distribuție: George Niculescu-Basu (Jupân Dumitrache), Gheorghe Oprişan (Ipingescu), Victoria Costescu-Duca (Veta), Emilia Guțianu-Alexandrescu (Zița), Dem Găldeman (Chiriac), Lucian Nanu (Rică Venturiano). La pupitrul dirijoral s-a aflat reputatul şef de orchestră Ionel Perlea, director artistic al instituției.

Publicul, numeroşi muzicieni şi presa de specialitate au remarcat valoarea artistică a noii creații lirice româneşti: "*Cu opera* O noapte furtunoasă *se pune la noi piatra de hotar pentru recitativul de operă*" (Liviu Rusu); "*Trebuia deci creat recitativul românesc. E meritul mare şi contribuția originală a domnului Paul Constantinescu de a fi izbutit aceasta, strălucit*" (Radu Georgescu, revista Fundațiilor, nr.1, 1930)…"*În sfârşit, Paul Constantinescu un mare muzician al tinerei generații*". Spectacolul cu opera "O noapte furtunoasă" a fost reluat şi în stagiunile următoare, cu deosebire în anii 1942 -1943, prilej cu care compozitorul Paul Constantinescu a fost distins cu premiul Municipiului Bucureşti.

Refăcută în anul 1950, în urma unor deficiențe inerente oricărui început, noua versiune a operei a văzut luminile rampei la 19 mai 1951, pe aceeaşi importantă scenă, la pupitrul dirijoral aflându-se acum eminentul şef de orchestră George Georgescu, Artist al poporului. Reprezentațiile au continuat apoi sub bagheta dirijorului Constantin Silvestri.

Pentru excepționalele calități ale acestui opus muzical, în anul 1956, compozitorul a fost distins cu premiul "George Enescu" al Academiei Române.

În anul 1960, în răsunătorul turneu artistic întreprins de Opera Română din Bucureşti la Moscova, spectacolul cu opera "O noapte furtunoasă" a făcut parte din program, împreună cu capodopera enesciană "Oedip" şi opera "Răscoala" de Gheorghe Dumitrescu. Pe scena vestitului teatru moscovit "Stanislavski – Nemirovici Dancenko", artiştii români – dirijor Mihai Brediceanu - au cunoscut un enorm succes de public şi de presă. Distribuția a cuprins nume de rezonanță națională şi europeană: Constantin Gabor (Dumitrache), Valentin Loghin (Ipingescu), George Mircea (Chiriac), Valentin Teodorian (Rică), Zoe Dragotescu (Veta), Magda Ianculescu (Zița), Iulia Buciuceanu (Spiridon). Regia spectacolului a fost semnată de vestitul director de scenă, Jean Rânzescu.

Acest debut internațional a deschis spectacolului "O noapte furtunoasă" calea unor noi afirmări şi pe alte scene internaționale. Sunt relevante în acest sens, scrisorile adresate muzicianului Paul Constantinescu de către compozitorul Marcel Mihalovici – personalitate bine cunoscută în viața muzicală franceză: "*Am reascultat opera "O noapte furtunoasă". Trebuie să-ți mărturisesc din nou că ai scris un extraordinar* ***chef d`oeuvre***. *Nu cunosc în literatura teatrului modern o comedie bufă care să se poată compara cu opera ta.*" (8 august 1958*). "Tu eşti un fel de Musorgski, o personalitate extrem de desenată"* (30 decembrie 1960).

Tot muzicianul francez de origine română Marcel Mihalovici, a fost serios preocupat pentru ca opera "O noapte furtunoasă" să vadă luminile rampei în Germania de Vest (deşi a întâmpinat dificile probleme referitoare la traducerea textului în limba germană) sau la Dresda, în Germania de Est, în capitala muzicii austriece, Viena etc. Deşi la Opera din Viena începuse studiul muzical al operei iar cântăreții erau încântați de această creație lirică a compozitorului român Paul Constantinescu, din lipsă de fonduri - după cum rezultă din scrisoarea transmisă de prof. Alexander Kolo de la clasa de regie de operă a Conservatorului vienez, "premiera programată pentru luna iulie 1963, la Theater an der Wien, a fost anulată".

Înregistrată la Casa de discuri "Electrecord" de către Orchestra Națională Radio, în anul 1988, sub bagheta dirijorului Cristian Mandeal, opera "O noapte furtunoasă" face parte din patrimoniul spiritualității româneşti şi europene. Pe parcurs acest opus a fost reluat, atât de prima scenă lirică românească – Opera Română din Bucureşti, dar şi de alte teatre lirice din țară (Cluj-Napoca, Iaşi) din străinătate, inclusiv la majoritatea edițiilor Festivalului şi Concursului Internațional "George Enescu".

Spre exemplu, la cea de-a XVIII-a ediție, în ziua de 22 septembrie 2007, ora 17.oo, din distribuția spectacolului cu opera "O noapte furtunoasă" – pe scena primului Teatru Liric al țării, sub conducerea dirijorului Cornel Trăilescu, au evoluat: Mihnea Lamatic (Dumitrache), Ion Dimieru (Ipingescu), Mihai Lazăr (Chiriac), Adriana Alexandru (Spiridon), Mariana Colpoş (Veta), Cristina Eremia (Zița), Valentin Racoveanu (Rică). Regia a fost semnată de Cătălina Buzoianu.

Sperăm ca şi la edițiile următoare ale acestui grandios festival internațional, opera "O noapte furtunoasă" să facă parte din suita spectacolelor prezentate pentru publicul din țară şi străinătate care va participa la această mare sărbătoare a spiritualității româneşti.

Alexandru I. BĂDULESCU

Simfonia a IX-a de Beethoven la Ateneu

Marcel FRANDEŞ

În seara de 6 ianuarie 2011, în sala Ateneului Român a răsunat *imnul fraternităţii,* scris de Friedrich Schiller, transpus pe muzică de titanul de la Bonn, în 1822. Târziu, după concert, vedeam feţele foarte fericite ale celor ce ascultaseră capodopera. Iată că muzica este o salvare, într-o lume parcă prea aproape de disperare. Însuşi Ludwig van Beethoven scrisese această simfonie într-o perioadă a vieţii sale când era hărţuit de boli şi de lipsuri, umilit de surzenie totală, aproape de capătul drumului. Dar acest geniu al muzicii a găsit forţa ”de a face o demonstraţie de gândire constructivă şi suprem umanitaristă”.

La început de 2011, ca un semn de bun augur, Orchestra simfonică şi Corul Filarmonicii *George Enescu,* dirijate de Jin Wang, au interpretat celebra *Simfonie nr. 9 în re minor,* op. 125 de Ludwig van Beethoven, avându-i ca solişti pe Lavinia Mamot, Sidonia Nica, Cristian Mogoşan şi Ştefan Ignat. Corul a fost pregătit de dirijorul Iosif Ion Prunner.

Doar în trei zile de repetiţii, acest neobosit şi foarte îndrăgit dirijor austriac de origine chineză, Jin Wang, a făcut minuni. Cu un efort supraomenesc, artistul a indus interpreţilor de pe scenă elanul către frumosul sonor.

În sala Ateneului se desfăşura parcă o procesiune sacră. Acele sonorităţi stranii care se percepeau în debutul *Allegro*-ului *ma non troppo,* în care intervalele de cvintă şi cvartă cu mers descendent predominau, alături de *tremolo*-ul corzilor *în pianissimo,* alcătuiau o magmă sonoră din care a izbucnit ideea muzicală dominantă, cântată la unison în *fortissimo.* Totul era de o măreţie ce copleşea auditoriul.

Cu câtă măiestrie a reuşit orchestra simfonica dirijată de Jin Wang să redea contrastul dintre tensiunea primei teme energice şi lirismul duios al celei secunde! În *Scherzo,* cea de-a doua parte a simfoniei, enunţul dramatic cu ritmica punctată a timpanului solist răsuna cu o pregnanţă apocaliptică. Iar *fugatto*-ul sugera o goană a spiritului. Conţinutul liric-meditativ al părţii a treia, *Adagio cantabile,* avea un calm sonor alinător, iar valurile de variaţiuni induceau unde serafice. Momentul coralului în *Si bemol major*, intonat de viorile prime, precum o marmură muzicală era urmat de atmosfera dansantă a variaţiunii în *Re major* – unde viorile secunde şi violele excelau prin calitatea timbrală.

Ultima parte a *Simfoniei cu cor final pe Oda bucuriei de Schiller* - în care se lansează celebrul apel *îmbrăţişaţi-vă, milioane!* – a fost apoteotic. Tema intonată de corzile grave la unison, venea dintr-un *pianissimo* realizat cu mare artă. Splendid a fost realizat acel moment cu tentă marţială în care tenorul solist Cristian Mogoşan şi-a dovedit din plin calităţile vocale şi aprofundarea dificilei partiturii.

Absolut remarcabilă a fost şi prestaţia Corului Filarmonicii *George Enescu*, pregătit de dirijorul Iosif Ion Prunner. Publicul a ovaţionat îndelung interpreţii şi pe dirijorul Jin Wang.

Un concert ce a adus în inimile ascultătorilor într-adevăr, optimism, echilibru, armonie şi iubire între oameni - aşa cum ne îndeamnă versurile Odei lui Schiller.

Recital al unor tineri pianişti

Marcel FRANDEŞ

În recitalul din 20 noiembrie 2010 de la sala mică a Ateneului organizat în colaborare cu Fundaţia *Remember Enescu* au evoluat trei tineri pianişti: Vlad Blejan - 14 ani, Cristian Sandrin – 17 ani şi Daniel Dascălu – 19 ani.

Repertoriul interpretat de Vlad Blejan, elev la Liceul de Artă *George Georgescu,* din Tulcea, clasa de pian a profesoarei Rodica Răican, a cuprins *Rondo a Capriccio* op. 129 şi *Variaţiuni* op. 76 de Ludwig van Beethoven, *Valse-Impromptu* în *La bemol major*, S. 213 de Franz Liszt, *Poloneza* op. 71 nr. 2 de Frédéric Chopin şi *Preludiu* de George Enescu. Vlad Blejan este laureat al unor concursuri naţionale şi internaţionale de pian precum: *The Muse Junior*-Santorini, Grecia, *Pro Piano*-Bucureşti, *Miniatura romantică*-Galaţi, *George Georgescu*-Tulcea, *Marţian Negrea*-Ploieşti. În recitalul de la sala mică a Ateneului Român, Vlad Blejan a reuşit să convingă numerosul public de capacitatea sa de a conduce discursul muzical, astfel încât valenţele expresive ale fiecărei lucrări interpretate să fie puse într-o lumină cât mai incitantă.

Pianistul Cristian Sandrin, elev la Liceului de Muzică *Dinu Lipatti* din Bucureşti, clasa de pian a profesoarei Marina Dragomirescu, are deja un palmares remarcabil. El a obţinut premii I la numeroase concursuri naţionale şi internaţionale precum: *Iuri Bukov*- Sofia-Plovdiv, *Lira de Aur*-Suceava, *Pro Piano, Carl Filtsch*, *Mihail Jora, Modest Iftinchi, Victor Giuleanu, Liviu Dandara, Festivalul Muzicii Maghiare* precum şi la olimpiadele naţionale de interpretare. De asemenea a câştigat Premiul special *Ivan Spasov*-Sofia şi Premiul II la Concursul de pian *Dinu Lipatti*-Bucureşti, ediţia I, 2010.

În recitalul de la sala mică a Ateneului Român Cristian Sandrin a interpretat lucrări aparţinând unor stiluri diferite: *Preludiul şi fuga în fa minor, caietul I* de Johann Sebastian Bach, *Sonata în Re major,* op. 10 nr. 3 de Ludwig van Beethoven, *Studiul în la minor,* op. 25 nr. 11 şi *Scherzo nr. 3 în do diez minor*, op. 39 de Frédéric Chopin şi *Pavana din Suita* op. 10 de George Enescu.

În interpretarea lui Cristian Sandrin s-au remarcat tumultoasele cascade sonore din *Studiul* de Chopin, în care dexteritatea mâinii drepte se îmbina cu flexibilitatea celei stângi. Totodată, proba rezistenţei a fost trecută cu *brio*. Acel splendid duet între temele ascunse în şirul de sextolete în şaisprezecimi a avut prospeţime, precizie şi coerenţă. Cu o mare virtuozitate a fost executat şi dificilul pasaj cromatic descendent al mâinii drepte - pe fundalul unui *ostinato* în bas, totul în *fortissimo marcatissimo* - din finalul lucrării. *Pavana* din *Suita pentru pian* op. 10 de George Enescu a fost interpretată cu mult rafinament. Atmosfera din *Lentement bercé,* amintind de muzica franceză - Debussy -, cu ritmurile sale imprevizibil contorsionate, a fost evocată printr-o paletă timbrală foarte diversă: de la *quasi flûte* la *diaphane*. Tehnică de pedalizarea era foarte bine adecvată.

Desfăşurarea amplei arhitectonici muzicale a *Sonatei în re major* op. 10 nr. 3 de Beethoven era marcată de buna individualizare a fiecărei idei muzicale. Era aici clar sesizabil aportul adus de îndrumările profesoarei.

În încheierea recitalului pianistic, a evoluat Daniel Dascălu, student în primul an la Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti, clasa Dana Borşan, ea însăşi o reputată pianistă.

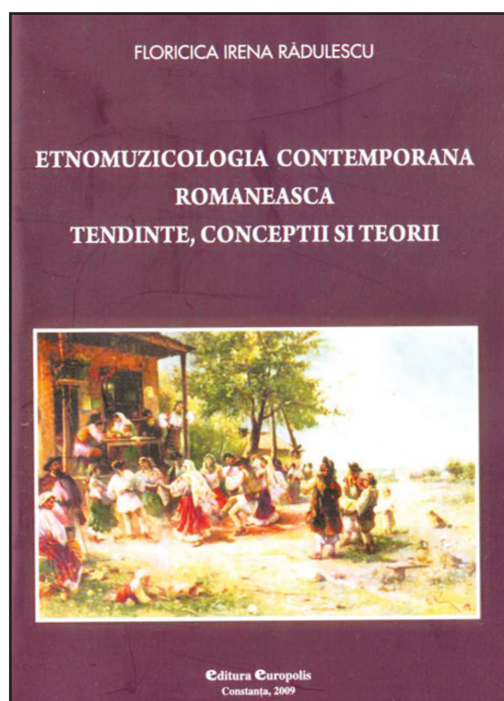
La sala mică a Ateneului, Daniel Dascălu a interpretat *Preludiul şi fuga în Do major, caietul I* de Johann Sebastian Bach, *Sonatele* K 439 şi K 459 de Domenico Scarlatti, *Toccata din suita* op. 10 de George Enescu şi *Des Abends, Aufschwung, Warum?, Traumes-Wirren, Ende vom Lied* din *Phantasiestuecke,* op. 12 de Robert Schumann. Prestaţia lui Daniel Dascălu s-a ridicat la un standard calitativ deosebit. Gândirea sa muzicală, bine conturată, se îmbina cu o abilă utilizare a mijloacelor instrumentale. Pianistul obţinea contraste sonore mari. Se putea percepe totodată, în cântatul său, o reală trăire muzicală.

Etnomuzicologia contemporană românească. Tendințe, concepții și teorii
de Floricica Irena Rădulescu

Daniela COJOCARU

Asistăm în ultimele decenii la intensificarea preocupărilor legate de studiul folcloristicii muzicale românești, fapt justificat prin complexitatea aspectelor legate de limbaj, estetică, stilistică, chiar și a psihologiei folclorului nostru. Prin evidențierea acestor multiple aspecte, ni se dezvăluie un univers artistic inedit, păstrat de veacuri aproape intact în unele zone ale țării, ceea ce, în mod emblematic ne definește ca popor și ca neam.

În acest context, d-na prof. univ. dr. Floricica Irena Rădulescu de la Facultatea de Arte din Constanța, specializarea Pedagogie Muzicală, ne oferă cu generozitate, prin cartea *Etnomuzicologia contemporană românească - Tendințe, concepții și teorii*, o adevărată sinteză a celor mai semnificative cercetări din ultimele decenii, cercetări ce au consolidat o Școală de etnomuzicologie românească contemporană recunoscută pe plan european și universal.

Pornind de la contribuțiile de excepție ale savanților George Breazul și Constantin Brăiloiu la fundamentarea etnomuzicologiei românești, precum și cele ale lui Béla Bartók în cercetarea muzicii noastre populare, autoarea aduce în prim plan aportul de necontestat al reprezentanților marcanți din domeniu: Emilia Comișel, Gheorghe Ciobanu, Tiberiu Alexandru, Gheorghe Oprea, Speranța Rădulescu, Corneliu Dan Georgescu, Ghizela Sulițeanu, Mariana Kahane, Cristina Rădulescu Pașcu, Francisc Laszló, ale căror studii de reală valoare științifică reprezintă etapa de maturizare a etnomuzicologiei românești.

Demersul teoretic și metodologic, riguros organizat, pornește de la definirea folcloristicii și a etnomuzicologiei, problematica relațiilor inter și intradisciplinare, respectiv periodizarea preocupărilor principale ale folcloristicii românești, ajungând la sintetizarea principiilor, a tipurilor de cercetare și a legilor folclorului.

Etnomuzicologia este o știință complexă, ce trebuie să descopere interdependența factorilor de mediu, sociali și culturali, după cum remarca și Constantin Brăiloiu la începutul secolului XX: "unde deopotrivă cântecele viețuiesc cu adevărat, se nasc, mor, se prefac, nedespărțite de traiul mediului din care s-au ivit, realitatea muzicală va rămâne neînțeleasă fără cunoașterea realității sociale", iar cercetătoarea Claudie Marcel – Dubois oferea în anul 1965 o comunicare prin care susținea faptul că "etnomuzicologia consideră fenomenele de muzică și în general toate fenomenele sonore judecate – gândite, ca relevând tradiția orală și afectând viața socio-culturală și tehnicile diferitelor grupe etnice. Vocația sa este de a detecta, de a observa, de a culege, de a studia, în sfârșit, faptele relative la sunet și la muzică încorporate în credințele și miturile unui popor, în instituțiile sale și riturile sale, în activitățile sale în general".

Sunt oferite informații prețioase cu privire la organologia populară, la elementele structurale ale cântecului popular românesc; sistemele sonore sunt pe larg prezentate, însoțite de analize argumentative și concluzii pertinente. Capacitatea de sinteză, claritatea expunerii și a exemplificării se disting și în capitolele referitoare la sistemele ritmice, armonia și polifonia populară sau forma arhitectonică, ceea ce creionează profilul unui cercetător pasionat, ce și-a șlefuit condeiul în ani de căutări pe cărările Marii Muzici.

Lucrarea are o deosebită valoare documentară prin însăși nivelul științific, fiind deosebit de utilă specialiștilor în domeniu, tinerilor studenți care descoperă acum valențele etnomuzicologiei ce pun în valoare filonul ancestral al creației noastre populare străbând prin timp, dar nu numai, deoarece folclorul în sine reprezintă zestrea culturii tradiționale, a cărei bogăție exprimă cel mai frumos specificul etnic, forța de creație și trăsăturile spirituale ale neamului românesc.

Ne amintim, în acest sens, cuvintele memorabile exprimate de marele nostru George Enescu, a cărui creație este indisolubil legată de melosul popular: "Folclorul românesc nu numai că e sublim, dar te face să înțelegi totul. E mai savant decât toată muzica așa-zis savantă, și asta într-un fel cu totul inconștient, e mai melodic decât orice melodie, dar asta fără să vrea, e duios, ironic, grav".

Și dacă ne gândim că acest inepuizabil izvor de înțelepciune muzicală oferă și astăzi surse de inspirație compozitorilor contemporani, putem afirma cu certitudine că cercetarea de față își va găsi locul printre cele mai importante lucrări ale etnomuzicologiei contemporane românești și europene.

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE 2007-2013

Anunț

În perioada august 2010 – februarie 2011 s-a derulat proiectul **„MUSICUS”** demarat de Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti. Proiectul, cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională, desfăşurat majoritar pe linie de achiziții de echipamente IT şi softuri, s-a derulat prin **Programul Operațional Sectorial Creşterea Competitivității Economice, Axa Prioritară 2 – Cercetare, Dezvoltare şi Inovare, Operațiunea 2.2.4**. Pe durata celor şase luni de implementare au fost achiziționate echipamente IT marca Apple şi softuri specifice, servicii de publicitate / informare şi de audit financiar.

Autoritatea de Management a fost **Autoritatea Națională pentru Cercetare Ştiințifică,** iar valoarea totală a proiectului a fost de 155 462 lei. Managerul de proiect a fost prof.univ.dr. Mihai Cosma, director al Centrului de Excelență pentru Cercetare Ştiințifică şi Activități Artistice din cadrul Universității Naționale de Muzică din Bucureşti, secondat de asist.cercet. Andra Frățilă – consultant ştiințific de proiect.

Departamentul de Cercetare Ştiințifică şi Activități Artistice
al Universității Naționale de Muzică din Bucureşti.
Tel/fax: 021 311 25 45
Email: dcsaa@unmb.ro

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

INSTRUMENTE STRUCTURALE 2007-2013

MUSICUS la final!

Încheind cu succes proiectul MUSICUS derulat cu finanțare din partea Uniunii Europene prin Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică, am reușit să îndeplinim toate obiectivele propuse. Am derulat un program intens axat în majoritate pe achiziții de active corporale, necorporale și obiecte de inventar care au intrat în inventarul Universității Naționale de Muzică din București.

Toate sistemele hardware dar și software achiziționate au fost unele dintre cele mai performante din gama de produse respectivă. De asemenea valorificarea lor a fost una foarte productivă pentru instituția noastră; mediul managerial-administrativ și nu numai s-a bucurat de avantaje semnificative în acest sens. Prin aceste achiziții am putut menține și ridica procesele de producție ale Universității la un nivel demn de standardele europene existente în instituții similare din Europa.

Pentru diseminarea rezultatelor a fost derulată o activitate intensă de informare pentru proiect prin publicarea unor anunțuri în revista *Actualitatea Muzicală* și prin realizarea unui număr de 300 de broșuri promoționale (100 în limba română, 100 în limba engleză și 100 în limba germană).

Pe tot parcursul proiectului ne-am bucurat de o colaborare foarte bună cu autoritățile abilitate pentru a controla și monitoriza acest proiect, fiind într-un permanent schimb de păreri și cu o corespondență intensă cu privire la diversele aspecte ale programului, fiind primul proiect de acest gen derulat de Universitatea Națională de Muzică din București.

Departamentul de Cercetare Ştiinţifică şi Activităţi Artistice
al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti.
Tel/fax: 021 311 25 45
Email: dcsaa@unmb.ro

RESTITUIRI 2010 (I)

Florian LUNGU

Dacă anul trecut a fost răstimpul unor regretabile dispariţii umane, inclusiv legate de arealul jazz-ului – ne referim la remarcabilul dirijor / compozitor / aranjor german de origine română **Peter Herbolzheimer**, la apreciaţii creatori **Anton Şuteu**, **Titel Popovici** (din Iaşi), **Dan Ştefănică**, la interpreţi notorii precum **Kamocsa Béla** (ghitarist, vocalist, bass-ist, compozitor, şef de formaţie, organizator de evenimente muzicale, din Timişoara) şi bass-istul **Gabriel Popescu** din **Big band-ul Radio** – pe de altă parte fanii genului au beneficiat în ultimele trei luni ale lui 2010, de un important număr de apariţii discografice semnificative. Şi, permisă fie-ne constatarea, nu doar numărul acestor apariţii se dovedeşte surprinzător cantitativ, ci şi calitatea, diversitatea, valoarea notabilă a producţiunilor recente reprezintă atestări ale efervescenţei preocupărilor, ca şi ale pregnanţei soluţiilor.

Să menţionăm câteva titluri: „Zboina neagră" (**Bega Blues Band New**), „Jazz... pe româneşte" (**Big band-ul Radio**), „Synvionai II" (**Cătălin Târcolea**), „Let's Fall In Love" (**Manuela Cara**, **Iancy Körössy**, **Ramona Horvath**), „Magic Drops" (**Nicolas Simion Trio** – apariţie în Germania), „Live From Porgy & Bess Jazz Club" (**Florin Răducanu Quartet**), „Curtainbust" (**Eduard Jak Neumann Quartet**), „Mansarda suspendată" (**Pedro Negrescu**), „Intelligence Is All Around" (**Tiberian / Dahlgren / de Martin**) „Colinde şi poveşti de Crăciun" (**Luiza Zan / Sorin Romanescu**) şi compilaţia „Premiile jazz-ului românesc" – ultimele şase editate sub sigla „Soft Records" din Bucureşti, avându-l drept proprietar şi manager pe **Romulus Arhire**. Dat fiind îmbucurătorul volum sporit de minute muzicale propus estimării, îl vom diviza în două tronsoane, unul prezentat acum iar celălalt aşteptându-şi rândul în viitorul număr al revistei.

Dintru început salutăm angajarea tot mai vădită a producătorului **Romulus Arhire** în zona destul de puţin profitabilă a editării discurilor, fie ele de jazz, fie altele din sfera muzicii nonconvenţionale, cu atât mai mult cu cât reuşitele de până acum denotă bun gust, temeritate, predilecţia de a promova acea muzică particularizată printr-un semnificant anume (prin ineditul ideilor şi al formulelor de concretizare efectivă), precum şi o distinctivă notă de intelectualism intervenind în conştientizarea actului artistic. Fără nici un dubiu, cel care a înfăptuit cu atare promptitudine editările puse sub emblema „Soft Records" – mai precis, în compartimentul Fuzzion Fashion – se impune actualmente drept cel mai activ editor de albume de jazz din ţară. La aceste editări raportăm consemnările ce urmează.

Romulus Arhire

CD-ul „Live From Porgy & Bess Jazz Club – Vienna 2010" ni-l recomandă pe pianistul-compozitor-profesor **Florin Răducanu** în fruntea quartetului propriu – din care au mai făcut parte, la data înregistrării live, **Adrian Flautistu** - contrabass, **Eugen Nichiteanu** - baterie, **Mihai Sebastian** - saxofon tenor, cărora li s-a alăturat drept invitată **Dalila Cernătescu** la nai. Virtuozul mânuitor al claviaturii a continuat cu succes investigaţiile sale creative de tip ***„Third Stream"*** efectuate în contextul discului anterior „Back To Bach", de astă dată el reînveşmântând într-un concept instrumental propriu opus-uri de **Ludwig van Beethoven**, **Frédéric Chopin**, **George Enescu**.

Un set de înregistrări aparte este etalat pe CD-ul purtând genericul sugestiv „Mansarda suspendată". Întrucât cu alte prilejuri s-a afirmat ca dirijor al unor ansambluri simfonice, **Pedro Negrescu** se mărturiseşte aici solo, în ipostază de „om-orchestră", atât la violoncel (instrument pe care l-a studiat la Liceul de Artă „George Enescu" din Bucureşti), respectiv la contrabass, cât şi – aşa cum îi şade bine unui poli-instrumentist veritabil – la pian, la claviaturi electronice, la trompetă, precum şi în combinaţii ale lor. Fructificându-şi din plin debordanta fantezie a demiurgului de tonuri, nuanţe, expresii, calitate dublată de intuiţia sigură a logicii construcţiei şi a autenticităţii emoţiei, interpretul compozitor zămisleşte imagini pline de culoare, creionînd edificii sonor-expresive de o certă prospeţime, alternate potrivit unei anume arhitecturi. Am vorbi de o muzică a valurilor care se duc şi revin cu obstinenţă, pe canavaua unui limbaj modal, fie că este vorba despre monologul introvertit, despre depănări descriptiv-evocatoare, despre tonuri baladesc-elegiace, despre stranii clamări din depărtări ori fulgurate întruchipări cu accente rococo, pulsate de ritm.

„Curtainbust" se defineşte în zona de ambient a jazz-ului contemporan, un album aparte, mai

mult decât interesant, consfințind elocvent autenticitatea unui nou combo născător în peisajul jazz-ului autohton. Patru tineri muzicieni români încearcă să-şi fructifice atributele înzestrării lor native indiscutabile, combinând cu inteligență stări de spirit complementare dar convergente: inchietudine – siguranță de sine, introvertire – exteriorizare febrilă, explozivă, sobrietate taciturnă – exuberanță în avalanşă. Impresionează prea-plinul ideilor muzicale depănate într-o manieră străină de constrângeri, suplă, dezinvoltă, aerată, respirând sentimentul firescului. Manager de proiect, autor al întregului material tematic inclus în album, saxofonist şi clarinetist stăpîn pe tehnica şi mijloacele de expresie ale instrumentelor lui, „mai vârstnicul" **Eduard Jak Neumann** şi-a aflat în persoanele celor trei mai juni coechipieri timişoreni, reali parteneri pe măsura dezideratelor. Ne referim astfel la ghitaristul **Dan Alex „Bozo" Mitrofan**, la contrabass-istul **Csaba Santa** şi la ritmicianul **Tavi Scurtu**, cu toți reuşind să exceadă rolurilor de simpli titulari în secția ritmică a quartetului.

De o incontestabilă maturitate spirituală umanizată prin scânteierile inventivității fertile, totodată de înaltul profesionalism al unor instrumentişti „de liga întâi" beneficiază cele opt secvențe ale discului ce poartă genericul „Intelligence Is All Around", album de substanțialitatea şi originalitatea căruia au răspuns deopotrivă pianistul-compozitor-profesor român **Mircea Tiberian**, bass-istul american **Chris Dahlgren** şi bateristul german **Maurice de Martin**. Deşi nu intenționăm să punem în operă tonul sentențios al unor ierarhizări subiective, îndrăznim a desemna acest album drept cel mai împlinit în plan estetic, grație indicelui sporit de modernitate specific structurilor muzicii contemporane de esență creativă şi, în aceeaşi ordine de idei, grație trăirilor de intensă participare afectivă la configurarea demersului expresiv.

Ca o fixare în timp a unor episoade din concertul ce a însoțit decernarea premiilor pe anul 2009 pentru jazz-ul autohton, un CD compilație se doreşte documentul sonor ce a adunat în durata celor aproape 75 de minute muzicale ale sale, creații originale şi cover-uri după teme standard notorii, datorate unor titulari români de vârste diferite, de la adolescenți ca **Alexandru Pădureanu** până la pianiştii-compozitori septuagenari **Marius Popp**, **Zoltan Boroş**, însoțiți de coechipierii lor şi la alți muzicieni de marcă precum saxofonistul **Nicolas Simion**, ghitariştii **Sorin Romanescu**, **Alex Man** şi alții.

Deşi nu aparține propriu zis jazz-ului, discul de colinde al vocalistei **Luiza Zan** şi al ghitaristului **Sorin Romanescu** atrage şi subjugă prin tonurile calde, fluența şi firescul confesiv al exprimării, prin puritatea expresiei, mai ales că este vorba despre compoziții proprii – muzică şi versuri – datorate celor doi admirabili interpreți.

Alba Wings

Deşi new comer pe piața muzicală, Alba Wings se poate mândri deja cu un hit – "Say Goodbye To Yesterday" şi un video clip filmat în regia lui Iulian Moga.

Compusă de băieții de la Sunrise INC, primul single al non-conformistei artiste este difuzat de către toate posturile de radio, iar beat-ul trance al cântecului poate fi „simțit" în toate cluburile din România, precum şi cele din Rusia, Bulgaria şi Ucraina.

Gabi MATEI

Un nume nou - Mattyas

MediaPro Music lansează un nou „produs" muzical pe piața muzicală: Mattyas. După ce cucerit publicul cu primul său single, "Secret Love", Mattyas a pregătit un nou cântec – "Missing You". Lansarea clipului oficial al piesei în Germania, Franța, Grecia, Cipru, Slovenia a propulsat-o în fruntea clasamentului Nielsen Music Control.

Mattyas a studiat pianul şi trompeta la liceul de muzică, iar după absolvire a luat lecții de canto în particular. În 2006 a cântat în deschiderea concertului Vaya con Dios de la Callatis şi a apărut cu o piesă pe o compilație semnată EMI International. La sfârşitul anului 2009 îşi schimbă în întregime stilul muzical şi, în vara anului 2010, a lansat piesa "Secret Love", care i-a relansat cariera şi l-a făcut cunoscut înafara țării.

Gabi MATEI

Un fleac: juma' de milion!

Ana-Maria SZABO

În ciuda faptului că melodia câştigătoare la selecţia naţională din acest an a fost considerată unanim drept cea mai slabă dintotdeauna, iată că reprezentaţii TVR speră (speranţa moare ultima...) că vom reuşi din nou să dăm lovitura, după locul 3 de anul trecut, de la Oslo. Într-o conferinţă de presă (remarcăm cu obiectivitate că există o strategie, din moment ce planurile organizatorice au demarat cu mai bine de trei luni înainte de eveniment), coordonatoarea proiectului, Marina Almăşan-Socaciu, a expus liniile directoare ale promovării formaţiei Hotel FM. Cum n-am fost invitaţi (era şi de mirare, nu figurăm între apropiaţii TVR!), spicuim din presă.

Aşadar, în ciuda crizei profunde, pentru Eurovision se găsesc bani, doar taxa de înscriere fiind de 100.000 de euro! Dar asta e doar un mizilic, fiindcă „întreg proiectul se ridică la 500.000 de euro, din care o parte de la TVR, restul-de la sponsori. În acest an sunt interesaţi să ni se alăture (ceea ce ar fi fost cazul să se întâmple mai demult! - **n. red.**) şi reprezentanţii Ministerului Turismului, cu care vom discuta în aceste zile" - declară Marina Almăşan-Socaciu. Cum la ministerul condus de doamna Udrea suma nu reprezintă o problemă, suntem siguri că la Düsseldorf grupul Hotel FM va cânta cu frunza din grădinile Carpaţilor pe piept! Cei de la formaţie lucrează în prezent la o nouă orchestraţie, dar se gândesc şi la un show cât mai atrăgător (după cum se ştie, regulamentul permite prezenţa a 6 persoane pe scenă, iar orădenii sunt doar 3). Liderul grupului şi autorul piesei, Gabriel Băruţă (pian, backing vocal) expune viziunea sa: „Vrem să fie totul de bun-simţ, să evităm tot ce este exagerat, kitsch, nenatural". Coordonatoarea proiectului aşteaptă propuneri pentru show: „Nu ştiu dacă vom avea pian pe scenă, cum a fost anul trecut, însă nu punem accent pe realizarea unui show amplu, tocmai pentru că este greu să faci show şi să cânţi în acelaşi timp". Dar cum piesa nu este nicidecum o capodoperă, am înclina să se facă show, mai ales că muzica în sine nu pare a mai fi în „trend"-ul concursului... Dacă vă veţi întreba, pe drept cuvânt, la ce e nevoie de suma aceasta colosală, iată: Hotel FM va filma un video-clip, după care va porni într-un turneu european, la Chişinău, Londra, Roma, Budapesta şi Atena, pentru ca pe 9 aprilie să se afle la Sofia, într-un mare spectacol ce va include şi alte personalităţi din ţara noastră. Remarcăm cu surprindere că sunt vizate ţări vecine (Ungaria, Bulgaria) care nu prea s-au omorât să ne dea puncte în trecut, când noi credeam că popasuri obligatorii vor fi în Malta şi Irlanda, cu cei trei solişti popularizaţi intens la selecţia noastră naţională!

În urma tragerii la sorţi de la Teatrul „Apollo" din Düsseldorf, reprezentanţii României vor evolua în a doua semifinală, pe 12 mai, prima având loc pe 10, iar finala pe 14. Pe lângă telespectatorii ţărilor participante, la prima semifinală vor vota şi cei din Marea Britanie şi Spania, iar la a doua cei din Germania, Italia şi Franţa (ar trebui deci avute în vedere, pentru promovare, Parisul şi Bonnul), cele 5 ţări calificate din oficiu în finală. Interpreţii piesei „Change" vor avea drept adversari în semifinală artiştii din Bulgaria, Moldova, Irlanda, Lituania, Portugalia, Norvegia, Malta, Rusia, Serbia, Turcia, Ucraina, Slovenia, Slovacia, Suedia, San Marino, Letonia, Polonia, Elveţia. Reamintim că ţara gazdă, Germania, a triumfat anul trecut cu piesa „Satellite". Concursul va fi găzduit de Arenele „Fortuna" din Dusseldorf, cu o capacitate de 54.000 de locuri, reduse însă la „numai" 24.000, pentru a face loc scenei şi aparaturii. Ne umflă râsul: dacă, prin absurd, România ar câştiga, unde am ţine finala? La Sala Palatului, la „Polivalentă", într-un mare cort? În 20 de ani în Bucureşti, capitală europeană, nu s-a construit o incintă mare şi civilizată! Dar, mai ştii, poate Ministerul Turismului renunţă la câteva săli de sport rurale, de care oricum n-are nimeni nevoie, şi ne face vreo surpriză...

Hotel FM

Nu putem să încheiem decât într-o notă optimistă, ce caracterizează poporul român, consemnând declaraţia lui Gabriel Bărută: „Încercăm să obţinem măcar locul trei. Facem ce putem. Paula Seling şi Ovi au avut performanţa lor, noi o s-o avem pe-a noastră. Suntem încrezători!". Noi – mai puţin, ceea ce nu ne împiedică să le dorim mult succes!

Spectacol în deşert

Artemiza SUCIU

Reprezentaţiile spectacolului "Romanian Amazing Country", susţinut de artiştii Operei Comice, au fost programate în cadrul International Town Fair Festival 2011 din Dubai pe o scenă amplasată special pentru artiştii români în mijlocul Deşertului Arabiei! O premieră absolută pentru o trupă de artişti din România, invitaţi de onoare în cadrul acestui festival la care participă timp de o lună sute de artişti din întreaga lume. Artiştii Operei Comice, în frunte cu directorul Smaranda Oţeanu-Bunea, au fost consideraţi de către organizatori Guest Stars, oferindu-li-se posibilitatea de a juca în "Perla Emiratelor Arabe Unite" sau "Mecca Shopping-ului Mondial" – aşa cum este supranumit Dubai-ul. Peste 200 de spectatori, localnici şi turişti sosiţi din toată lumea, au fost prezenţi la spectacolul din deşert, alături de numeroşi membri ai comunităţii româneşti din zonă şi de Gabriel Aldea, Consul General al României în Dubai. Acesta, impresionat de calitatea spectacolului şi mai ales de reacţia publicului sedus de atmosfera creată de copiii solişti Roberta Enişor şi Bogdan Şerban şi de ansamblul de balet (Theodora Munteanu, Andrei Ardeleanu, Mihai Pricope, Claudia Iagăr, Andreea Soare, Alexandra Corneanu, Ionuţ Birjovanu, Alis Gheorghe, Daniel Manea şi Octavian Iuga), a adresat oficial Operei Comice invitaţia de a participa la ediţiile viitoare ale Dubai Festival cu o producţie artistică realizată special pentru toţi românii care lucrează într-unul dintre cele mai mirifice şi impresionante locuri de pe Pământ. Spectacolul "Romanian Amazing Country", un mozaic muzical-coregrafic cu dansuri şi cântece din repertoriul românesc şi internaţional, care îmbină dansurile tradiţionale româneşti cu salsa, tango-ul sau dance-ul, a fost cel mai aşteptat şi mai aplaudat. Laureată la sfârşitul anului trecut a Galei Premiilor VIP pentru ARTELE SPECTACOLULUI MUZICAL 2010 cu Premiul pentru EDUCAŢIE MUZICALĂ, Opera Comică pentru Copii a fost recent distinsă şi cu Diploma de Excelenţă şi Trofeul Fundaţiei „România 2000" acordate de conducerea ziarului „Ultima oră", premii care au răsplătit activitatea de excepţie a echipei conduse de Directorul Fondator Smaranda Oţeanu-Bunea. O activitate care a început în urmă cu 12 ani şi s-a concretizat în 14 Premii Internaţionale, 16 Premii Naţionale, 150 de spectacole/stagiune, 50 de titluri în repertoriul general şi peste 50.000 de spectatori/stagiune. În această stagiune, la Teatrul Giuleşti, actualul sediu al OCC, au fost şi sunt programate baletele de buzunar „Fata rău păzită" şi „Mirandolina", spectacolul „Gianni Schicchi" de Puccini, musicalul „O noapte furtunoasă", dar şi premierele „Scufiţa Roşie" (musical) şi „Cenuşăreasa" (balet de buzunar).

Bogdan Şerban şi Roberta Enişor

De la Balet pe Gheață la „Mother Africa”

Oana GEORGESCU

După ce baletul pe gheață “Spărgătorul de nuci” a ridicat o Sală a Palatului arhiplină în picioare (spectatorii au achitat chiar şi cu o lună înainte sume deloc neglijabile pentru a-i vedea şi aplauda pe patinatorii de la “Sankt Petersburg State Ballet on Ice”), organizatorii (Asociația Culturală “Maria Domina” şi Agenția “Vreau Bilet”) au pregătit o nouă premieră pentru România: spectacolul „Mother Africa – Circus of Joy”. *“Circul* <<Mother Africa>> *este o adevărată sărbătoare a cântecului şi a dansului”* (“The Gold Coast Bulletin”, Australia) sau *„Ei sunt Ambasadorii noii Africi! Un amestec perfect de muzică, dans şi acrobații de înaltă clasă - întotdeauna livrate cu un zâmbet!”* („El Pais”, Spania) sunt doar câteva dintre aprecierile de care s-au bucurat până acum cei 50 de artişti din Tanzania, Etiopia, Kenya, Sudan, Egipt şi Africa de Sud.

Acrobațiile ce îți taie respirația, costumele multicolore şi dansurile de senzație au făcut din

spectacolul „Mother Africa” prezentat la Sala Palatului, o experiență cu adevărat memorabilă pentru spectatori. Făcând parte dintr-un turneu mondial de anvergură, show-ul susținut la Bucureşti de această trupă unică, într-o atmosferă “fluorescentă”, dar incendiară a readus în centrul atenției tradiția africană combinată cu profesionalismul artiştilor şi cu divertismentul de înaltă clasă. Momentele de contorsionism, acrobație şi jonglerii de record mondial şi ritmul amețitor al muzicii şi dansurilor africane – au fost ingrediente ale succesului acestui show unic.

Magnolia - „Music”

Dan CHIRIAC

Magnolia este noul proiect muzical al **Ralucăi Leahu**, cunoscută pentru cariera muzicală, ca DJ şi prezentator radio-TV. Pentru Raluca, **Magnolia** este un nou început, o regăsire într-un sound inedit, în care stilul retro-disco este readus în actualitate prin influențe electro, pop, soul şi chiar rock.

Nu întâmplător **Magnolia** a decis să lanseze ca prim single piesa “***Music***”, oferită la download gratuit, pe site-ul http://remix.magnoliamusic.ro. Pe lângă acest free download, **Magnolia** a mai pregătit o surpriză fanilor: cei care doresc pot descărca şi varianta a cappela a piesei: **Magnolia** invită pe oricine să descifreze, remixeze şi să creeze noi forme de versiuni pentru “***Music***”.

Cele mai bune remixuri vor fi prezentate pe site, iar cel mai bun va fi inclus ca bonus track pe primul său material discografic, va putea participa la „premiera” live a noii variante în cadrul următorului concert **Magnolia** şi va avea acces în studioul trupei pentru a lucra împreună la o nouă piesă.

Cristea & friends

Iulia FARMAZI

Ştefan Babaca

Am relatat, acum un an şi mai bine, de constituirea unui valoros grup muzical de către actorul Eugen Cristea, recenzând un prim concert de succes. Iată că n-a fost doar un vis frumos, pentru că de atunci au mai fost câteva evenimente memorabile, cel mai recent având loc la sfârşitul anului trecut. Sala Amfiteatru a Teatrului Naţional a fost luată cu asalt de peste 400 de spectatori atraşi de personalitatea actorului-cântăreţ. Show-ul a purtat numele „Eugen Cristea Band & Friends". Componenţa formaţiei: Ştefan Babaca (autor în egală măsură al proiectului)-tobe, Marius Chiran-claviaturi, Laszlo Kemenes-bass, Eugen Cristea-chitară, voce, compozitor. Iar „Prietenii" au fost şi ei pe măsură: îndrăgita vedetă Luminiţa Anghel (care a făcut publicului surpriza de a cânta alături de grup!), Ovidiu Mihăilescu, corala „Euterpe" dirijată de prof. Georgeta Aldea, grupul de backing vocal „Pinky".

Eugen Cristea Band

Foarte gustat a fost momentul teatral – un fragment din spectacolul „5 acte de dragoste" de Neil Simon, în regia lui Moshe Yassur (S.U.A.), avându-i ca protagonişti pe actorii Cristina Deleanu şi Eugen Cristea. Spectacolul a fost impecabil din toate punctele de vedere, fiind gândit la standardele cele mai înalte, luminile şi sunetul fiind asigurate de firma DDS Sound & Lights, sub conducerea lui Alin Andreescu. O mostră de profesionism şi popularitate, un show de mare diversitate şi calitate, imensul succes fiind cu atât mai meritoriu cu cât concurenţa a fost acerbă în acea seară, pe scenele din Capitală, cu concertele Ştefan Bănică jr. şi Iris! Iată însă că artiştii de valoare şi spectacolele „live" vor avea mereu un loc în inima publicului...

Loredana – IubiLand şi premieră 3D

Loredana şi-a lansat un nou album, "Iubiland" (MediaPro Music), în cadrul unui concert într-un mall bucureştean. Conţinutul întregului album este bazat pe mostre de folclor adevărat, de muzică transmisă oral, îmbogăţită continuu peste ani. Pe album, tarafurile, fanfara şi grupul de muzicieni cu instrumente electronice, alături de psalţi, prezintă sonorităţi diverse - jocuri, doine, balade, cântece de dragoste şi de mahala. Ascultăm piese folclorice provenite din Muntenia, Oltenia, Banat, Moldova, Transilvania, cântate cu instrumente tradiţionale ţărăneşti - tilincă, fluier, caval, ocarină, cimpoi sau lăutăreşti - vioară, cobză/chitară, contrabas, tobă şi alămuri.

În plus, odată cu lansarea CD-ului "Iubiland", Loredana oferă primul concert 3D din România, un material lansat în format Blu-ray 3D în ediţie limitată. Pentru filmarea concertului a fost folosită o cameră 3D Full HD, care abia urmează să aibă lansarea oficială pe piaţă. Este vorba despre un model disponibil doar în nouă exemplare la nivel global, una singură fiind existentă pe piaţa din Europa. Pentru concert, artista a colaborat cu trupa Agurida în formulă extinsă şi cu regizorul Emmanuel Kadosh, cel care a lucrat în Buftea la producţiile "Fire And Ice" şi "Modigliani".

Dinu DRAGOMIR

"Margareta Pâslaru şi creaţiile sale"

Octavian URSULESCU

31 de partituri ale unora dintre cele mai cunoscute compoziţii ale artistei se află reunite în acest elegant caiet apărut sub auspiciile Editurii U. N. M. B., „Glissando". Cartea a văzut lumina tiparului concomitent cu lansarea albumului „Margareta-50 de ani de la primul disc", subintitulat „Lasă-mi, toamnă, pomii verzi", ca şi cartea la care ne referim. Pe lângă binecunoscuta piesă titulară regăsim aici cântece fredonate de toată lumea,

Lasă-mi, toamnă, pomii verzi...

MARGARETA PÂSLARU

şi

creaţiile sale

CAIETUL I

Editura Universităţii Naţionale de Muzică Bucureşti

glissando

cum ar fi „Diamant fermecat", „Timpul", „Soldăţelul", „Păsările nu mor niciodată", „A nimănui", „Romanţa soarelui", „Eu şi Timpul", „Tare am fost", „Bucuria de a cânta", „Despotici în uimire", „Nu vreau să moară florile de măr" şi multe altele, care vor face bucuria colecţionarilor şi numeroşilor admiratori ai Margaretei Pâslaru. Preocuparea de compozitoare s-a dezvoltat în paralel cu intensa activitate de studio - nu mai puţin de 249 de piese înregistrate în studioul Electrecord, plus alte circa 430 de titluri imprimate la radio sau TVR, bună parte din ele născute din colaborarea cu 63 de compozitori de frunte ai muzicii uşoare româneşti.

Talentul componistic al îndrăgitei vedete este lăudat, în booklet, de comentatori de calibru, unii veniţi din sfera muzicii „grele", ceea ce o îndreptăţeşte pe artistă să continue pe acest drum. „Generoasele resurse artistice ale interpretei de neuitat care a fost şi este Margareta Pâslaru riscă, prin acest florilegiu de piese reprezentative, să fie concurat de valenţele compozitoarei susţinute prin harul inspiraţiei, muzicalitate înnăscută şi fiorul sensibilităţii poetice de altitudine. Un set de creaţii ce farmecă, subjugă şi înnobilează"- scrie, de pildă, reputatul muzicolog Octavian Lazăr Cosma. Iată şi alte opinii care consfinţesc definitiv şi irevocabil înzestrările componistice ale Margaretei Pâslaru: „...şlagărele „Păsările" şi „Lasă-mi, toamnă", lansate la precedentele ediţii ale concursului „Şlagăre în devenire", au confirmat, în plus, faptul că Margareta Pâslaru este o demnă slujitoare a zeiţei Eutherpe" (Valeria Popa Dogaru), „O activitate în care artista surprinde de fiecare dată, inclusiv în postura de compozitoare. Margareta Pâslaru figurează de altfel în *Lexiconul Uniunii compozitorilor şi Muzicologilor*"(Viorel Cosma), „În ultimii ani Margareta Pâslaru a atras în mod deosebit atenţia prin talentul ei, real, de compozitoare. Se remarcă, din ce în ce mai mult, bogata-i inventivitate melodică şi ritmică şi acea intuiţie rară de a genera mult-râvnitele şlagăre, niciodată banale, întotdeauna pline de vitalitate! Margareta Pâslaru ştie să dea naştere şi unui climat de suavă poezie, asociat unui timbru cu rezonanţe de violoncel, precum şi unui joc de scenă sugestiv, toate la un loc identificându-se cu omenescul muzicii strălucind în curcubeu..." (Doru Popovici).

Deoarece este doar "Caietul I", cum ni se indică pe copertă, nu putem decât să aşteptăm nerăbdători continuarea acestui demers salutar, în condiţiile în care în ultimii ani din magazinele de specialitate au cam lipsite culegerile de cântece şi partituri.

Încasările vor fi donate în beneficiul copiilor defavorizaţi.

Silvia Dumitrescu

Mihai CHIHER

La împlinirea a 25 de ani de la debut, ne-am gândit să consacrăm un amplu articol carierei exemplare a acestei vedete a muzicii uşoare, care a ştiut să treacă cu inteligenţă la activitatea didactică, dar şi la jazz. Silvia Dumitrescu s-a născut la Bucureşti la 3 octombrie 1959. A studiat pianul încă de la vârsta de 5 ani, a urmat cursurile Liceului de muzică „G. Enescu". Este licenţiată în muzică, la Universitatea „Spiru Haret", predând lecţii de canto la Şcoala populară de artă (pe care a absolvit-o şi ea cândva, la clasa Mihaela Runceanu-Ionel Tudor) şi la câteva grădiniţe muzicale. Părinţii ei, ambii cu înzestrări muzicale (tatăl, născut la Cernăuţi, mama – lângă Huşi, deci nu e de mirare că şi azi cântă cu aplomb „Trandafir de la Moldova" sau „Catrina"!), i-au îndrumat cariera, iar de la strămoşii săi preoţi a moştenit credinţa şi generozitatea. În carieră n-a ales niciodată calea bătătorită (Facultatea de muzică a început-o la 40 de ani!), a fost mereu o nonconformistă, iar în prezent se regăseşte în pregătirea copiilor, descoperind la ei entuziasmul şi candoarea cu care a ales calea muzicii uşoare cu 25 de ani în urmă...

Nici la debut nu era o puştoaică, aşa cum se întâmplă azi cu atâtea tinere care confundă muzica, de cele mai multe ori, cu play-back-ul dansant. Lansarea ei e legată de festivalul de la

Mamaia: în 1984 participă la „Creație" cu piesa „Să nu te uiți în urma ta" de Alexandru Vilmanyi, cântată în duet cu regretatul Mircea Dumitrescu, tot alături de acesta (premiul I la „Interpretare" în anul anterior) susținând şi un micro-recital, cu trei prime-audiții de Jolt Kerestely. În 1985 dă lovitura: premiul C. C. al U. T. C (care, datorită importanței, se anunța înaintea premiului I), cu piesa în primă-audiție „Nu-mi pare rău" de Marius Țeicu şi „În amurg" de Aurel Giroveanu. În 1986 ia parte din nou la „Creație" cu „Ploaia din vis" de Vilmanyi-Marchiş, iar în 1990 revine la aceeaşi secțiune cu „Marea credea că-i o glumă" de Marius Dumitrescu. Era prima ediție liberă a festivalului, realizată de Titus Munteanu; Silvia susține şi un recital de senzație, apărând pe scenă cu patine pe role, în piesa lui Doru Căplescu „Miracol infinit", după care a interpretat la pian o „Noctună" de Chopin! În 1992 este invitată din nou în recital, un an mai târziu ia parte la „Şlagăre" cu „Şi mama-mi spune" de Mihai Grigoriu (fiul textierului Angel Grigoriu) şi tot la această secțiune în 1995, de această dată cu „Lumea mea" de Florin Ochescu; în acel an susține un aplaudat recital „live", acompaniată de un grup instrumental. În 1998 revine cu un alt şlagăr al lui Ochescu, „Sharika", pentru ca în 2006 să primească pe scena de la Mamaia „Trofeul TVR 50", susținând şi un micro-recital.

Am trecut în revistă doar aparițiile pe scena festivalului de la Mamaia, dar şi în alte ocazii a lansat numeroase alte piese de succes; „Cred în tine", „Noi am ales" (ambele de Adrian Enescu), „Dansul", „Opoziție" (Doru Căplescu), „Ce se întâmplă cu mine", „Sperând pe mai târziu", „Ăsta-i felul meu" (Virgil Popescu), „M-am supărat, iubirea mea" (Marcel Dragomir), „Poate" (Ionel Tudor), „Dintr-un vis" (Dani Constantin), „Te condamn, iubite!" (Marius Țeicu), „Frumusețea lumii" (Cătălin Târcolea), „Asta sunt" (Florin Ochescu), incluse pe cele două CD-uri „Best of" editate în 2005 şi 2010, făcând parte dintr-o discografie ce mai numără trei albume. Piesa „Dansul" i-a adus premiul I la Concursul de muzică de dans pentru tineret de la Costineşti, în timp ce la festivalul „9 şlagăre în studio" de la Moscova obține Premiul de popularitate alături de compozitorul Marcel Dragomir. În 1985 a cântat în Germania, pentru ca din 1992 să colaboreze cu Holograf în turneele din Olanda şi Germania. În 1994 a fost invitată să susțină un recital la „Cerbul de aur", unde revine cu mare succes în anul următor, când este distinsă cu premiul I la secțiunea video-clip cu „Lumea mea" de Florin Ochescu (realizatori Cătălin Cățoiu şi Alioşa Stroian pentru Tele 7abc) şi cu premiul III la secțiunea discografică, cu albumul „Provocare".

Cariera Silviei Dumitrescu a fost o necontenită provocare, un pariu mereu reînnoit (şi câştigat) cu ea însăşi. Aşa este şi faptul că în ultima vreme preferă să cânte în cluburi de jazz şi blues, alături de o trupă valoroasă. Este o artistă puternică, are personalitate, grăitoare fiind profesiunea ei de credință: „Am înțeles că este ceea ce îmi place, ce mi se potriveşte, mai ales în contextul muzical actual, când îmi doresc mai mult ca oricând să fac notă discordantă, pentru că puțini din cei care urcă azi pe scenă ştiu unde se află „do" pe portativ, în schimb câştigă mii de euro pe concert! Culmea, cândva exista cenzură, dar noi încercam să fim originali, unici, ne opuneam uniformizării, iar acum parcă toți se străduiesc, paradoxal, să copieze, să fie toți la fel - cântă, vorbesc, se îmbracă la fel! Nu vreau să par nostalgică, dar nu pot să nu remarc diferența clară de valoare între artiştii de atunci şi cei de azi; nu generalizez, dar proporția este covârşitoare în favoarea vremurilor trecute. Acum prefer atmosfera intimă din club. Sunt foarte mulți dintre colegii mei care s-au retras pentru că refuză să facă parte din „elitele" (chiar aşa, care sunt „elitele" premiate la „10 pentru România", la Realitatea TV? - **n. red.**) cu gust îndoielnic. Sunt neclintită în credință, ajut oamenii, dar uneori şi foarte naivă. Sunt un om legat de muzică, îmi văd cariera ca pe un dig puternic, în care fiecare stâncă înseamnă ceva: o zi de studiu, un spectacol, un recital cu orchestră... valurile de critici şi nemulțumiri trec, dar digul rămâne! Pentru mine a cânta este ca zborul, este o înălțare. Întrebarea pe care mi-o pun permanent este cât la sută din ceea ce fac mă reprezintă, dar mereu îmi spun, optimistă: ce e mai bun abia acum urmează!".

La ceas aniversar, Silvia Dumitrescu şi-ar dori să cânte pe aceeaşi scenă alături de soțul ei, Florin Ochescu, şi de fiul lor, Iulian – trei artişti diferiți, trei stiluri, care sigur s-ar lega armonios datorită iubirii dintre ei şi pasiunii comune pentru muzică, după cum ne declară artista. Deie Domnul să se organizeze un asemenea concert. Silvia, contează pe noi, vom fi în sală!

Premiile ForeverFolk 2010

Sorin BANU

Iubitorii folkului cunosc probabil portalul foreverfolk, susţinut de Marius Matache (redactor şef, profesor şi doctor în chimie, folkist de valoare) şi mica, dar dinamica sa echipă. Ei sunt cei care au organizat la Casa de Cultură a Studenţilor Bucureşti o gală în cadrul căreia au fost decernate Premiile ForeverFolk 2010. Iată lista premiilor: *Artistul folk al anului 2010*: **Nicu Alifantis**, *Cel mai bun tânăr artist*: **Alexandra Sidor**, *Albumul folk al anului 2010*: **Nicu Alifantis – *Cântece de şemineu***, *Cea mai bună piesă folk în 2010:* **Nicu Alifantis – *Cântec de grădinar***, *Evenimentul folk al anului 2010: Seria de concerte **„Întâmplări în oraşul cu oameni”***.

Premiile au fost decise 50% de juriu care a votat pe www.ForeverFolk.com şi 50% de un juriu de specialitate, alcătuit din: **Alex Ciuca** (In Concert), **Titus Andrei**, **Andrei Partoş** (Radio România Actualităţi), **Bogdan Besliu** (FolkBlog), **Dan Cojocaru** (TVR), **Loreta Popa** (Jurnalul Naţional)**, Marius Matache**, **Oana Duma**, **Raluca Chirculescu** (ForeverFolk), **Ovidiu Mihăilescu** (Radio3net), **Silvana Chiujdea** (Adevărul), **Sorin Lupaşcu** (TVRM, StudentFM), **Teodora Ionescu** (Radio Bucureşti).

Nicu Alifantis şi Marius Matache

Este al 2-lea an consecutiv în care **ForeverFolk** acordă premii şi, după cum declară Marius Matache: „În 2009 lansam **Premiile ForeverFolk** ca un nou mod de a promova muzica folk. Considerăm că muzica folk îşi poate premia (chiar dacă pur simbolic) cei mai merituoşi reprezentanţi, aşa cum o fac de mai mulţi ani sportul, jurnalismul sau politica. Dacă 2009 a fost o încercare de a prezenta folkul aşa cum nu o mai făcuse nimeni, în 2010 am dorit să arătăm că **Premiile ForeverFolk** pot deveni o tradiţie”.

Vunk - Vreau o ţară ca afară!

Doru MANEA

“VREAU O ŢARĂ CA AFARĂ“ este numele celei mai noi şi ambiţioase campanii sociale din România, demarată de formaţia VUNK. Piesa ce susţine campania este inclusă pe cel mai nou album al trupei, “Ca pe vremuri”, lansat de ziua României. Putem afla exact ce înseamnă proiectul “VREAU O ŢARĂ CA AFARĂ“, chiar de la liderul trupei, Cornel Ilie: „Este sintagma pe care fiecare român, din cele 22 de milioane din ţară plus alte milioane de emigranţi, a gândit-o sau a spus-o cel puţin o dată. Nu este o revoltă, o frustrare sau un manifest, este o hotărâre, pe care trebuie să o luăm fiecare dintre noi. Ne adresăm celor care mai au puţin şi vor să plece din ţară, pentru că “afară e altfel, e mai bine”, “e mai decent”, “merge treaba mai bine”, “eşti tratat mai bine”, “eşti respectat” şi să le dăm puterea şi curajul să n-o facă. Poate ar fi mai potrivit să schimbăm puţin titlul Imnului ţării şi să spunem “Deşteaptă-MĂ, române!”, dar, azi, mai mult ca oricând, noi spunem “VREAU O ŢARĂ CA AFARĂ!”.

Evenimentul de lansare a albumului “Ca pe vremuri”, a avut loc şi în Bucureşti, în clubul Silver Church. Băieţii de la Vunk au pregătit un show “ca afară”, ce a inclus, pe lângă proiecţii video spectaculoase şi câteva duete speciale. Au urcat pe scenă alături de Vunk: Maria Radu, Miţă de la Bere Gratis, Lora, dar şi comediantul Dan Badea.

După impactul puternic pe care l-a avut campania “Vreau o ţară ca afară“ , VUNK a pregătit şi premiera clipului pentru melodia care dă numele campaniei, în club Prometheus, cu un succes foarte mare, şi pe Facebook, unde mii de români, din ţară sau din diaspora, s-au înregistrat ca membri ai acestei campanii.

“Este evident că românii, şi de-aici şi de peste hotare, vor să fie ascultaţi, să-şi spună nemulţumirile şi să-şi aducă o contribuţie, chiar la nivel de idee, la o schimbare în bine a situaţiei destul de grele din România. Următorul pas este să începem şi acţiuni concrete de aplicare a mesajului nostru, să arătăm că România este un loc în care se poate trăi frumos şi liniştit, dacă noi, cei care trăim aici, ne schimbăm şi noi puţin ca mentalitate.”, a declarat Cornel Ilie.

În cadrul Galei “10 pentru România” care a avut loc la Ateneul Român, formaţia Vunk a primit Premiul de Excelenţă pentru campania şi melodia “Vreau o ţară ca afară”, acordat de juriul alcătuit din 40 de specialişti.

De toate într-un singur cuvânt: Muzicuță!

Doru IONESCU

Dacă emisiunea „Remix” continuă neabătut pe TVR Cultural, „O poveste... cu cântec!” a epuizat cele 27 de ediții cu muzicieni din diaspora... care se reiau însă pe acelaşi Cultural în fiecare miercuri la ora 7.30 şi joi spre vineri, de la 24.30 până în aprilie inclusiv.

Ultima ediție l-a avut în prim plan pe **Cornel Ionescu** zis „Muzicuță”. Dând nas cu celebritatea încă din 1965 - când, cântând deopotrivă cu grupurile de chitare electrice „Sideral” şi „Cometele”, a apărut (şi a dat tonul) în filmul „Ultima noapte a copilăriei” – Cornel

împreună cu Ennio Morricone

a studiat muzica până la Conservator inclusiv (fiul unui violonist foarte bun, a învățat notele de la trei ani, aşadar înaintea abecedarului). A mai cântat cu „Cărăbuş”, „Coral”, „Depold”, „Mondial”, încă alte câteva trupe de acompaniament, dar cel mai bine s-a simțit alături de „Sfinx” şi fireşte bunul său prieten Dan Andrei Aldea (cu care este concitadin şi colaborează la München!). Mai mult, a scris (nu numai despre muzică) la publicații importante în epocă precum „Săptămâna” şi „Flacăra”.

A prezentat de asemenea emisiunea TVR „Dincolo de note” şi timp de peste trei ani a realizat programul radiofonic „Radio Săptămâna Top”. Lup tânăr şi... critic, a protestat la un moment dat la adresa unui „şlagăr” suburban grosier („Bălălău”, balada unui criminal) şi, înainte să fie trimis „în misiune” la Canal, a preferat – parafrazând un disident sovietic – să părăsească Estul „la modul cel mai fantastic cu putință: Viu!”.

Ajuns la München cu trupa ploieşteană „Safir”, Muzicuță s-a infiltrat rapid ca pianist, chitarist, compozitor, orchestrator (dar în primul rând ca interpret la muzicuță)! În acelaşi an 1979 înregistra deja ca solist cu Orchestra Radioteleviziunii Bavareze şi cânta cu „Lugano Modern Band” în Elveția. Dar a fost şi chitarist în celebra trupă nemțească „Fats Hagen”, în anii ’90, pe unde au trecut şi Dan Aldea ori Otto Stăniloi.

Ajuns în preajma lui Sergiu Celibidache, Cornel a urmat în 1982 un curs de perfecționare a dirijatului cu Maestrul însuşi. Iar departe de corvezile muzicale pe care erau nevoiți să le suporte mulți emigranți români, la celebra operă din München muzicianul cu patalama a fost angajat de atâtea ori cu muzicuța sa minune... Dacă e să vorbim despre muzica cultă, Cornel Ionescu a înregistrat printre altele, în 1985, cu cea mai mare orchestră a timpului din Europa, aceea a Radioului Vest German din Köln. Compozitorul, celebrul Bert Grund, avea să-i folosească muzicuța în coloana sonoră a unuia dintre numeroasele filme pe care le-a ilustrat. După un an, la Radio Montreal imprima mult şi bine cu fostul său profesor de muzică din liceu, Aurel Manolescu.

Între colaborările americane ale lui Muzicuță se numără acelea cu “Kentucky Bluefields” din ’84, iar în anii ’90 cu “Dr Hector” cu care a urcat în topurile de peste ocean. Cu America s-a întâlnit în cele mai variate moduri; de exemplu, într-un studio german a prelucrat vocea lui Michael Jackson. Altfel, după trei luni de

... şi Kent Nagano

turneu american în ’89, anul următor a mai trecut o dată oceanul, spre Japonia, unde a cântat peste jumătate de an.

În ’94, două dintre performanțele lui Cornel Ionescu sunau cam aşa: primele concerte publice cu noul instrument Millioniser, dar şi Cupa Compozitorilor Britanici în competiția revistei „Harmonica World”. Doctor în muzicuță în România, unde se întoarce nu numai prin trilurile sale ci şi fizic, cel puțin anual, Cornel Ionescu speră să publice curând un tratat despre instrumentul pe care l-a înălțat şi care i-a dat renumele. Demult, solistul Cezar Tătaru spunea despre Muzicuță că în lume există mai puține cântece pe care nu le ştie decât cele pe care le cunoaşte...

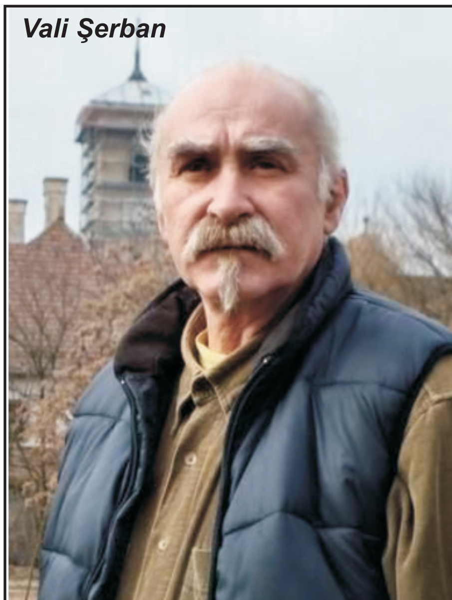
N.R.: Ne exprimăm rezerva față de unele relatări ale lui C.I., preluate ca atare de colaboratorul nostru!

Festivalul „Ziua de Mâine” - 6

Dorin MANEA

De a bun început trebuie subliniat că Festivalul-Concurs de Muzică Folk de la Alba Iulia a devenit cel mai bine organizat festival de gen. Dintre argumente amintim: trei conferințe de presă, ecusoane, programe, afişe (toate cu emblema-logo a festivalului), chiar o revistă a festivalului(!), sonorizare excelentă, cazare impecabilă (incluzând şi vizitarea oraşului), recitaluri de marcă şi mai ales premii extrem de consistente pentru tinerii laureați. Evident, festivalul a devenit eveniment cultural major în oraş: numeroşi oameni urmăresc concertele pe site-ul festivalului, dar şi pe ecranul instalat în fața Casei de Cultură a Sindicatelor, unde sala este arhiplină. Iată că eforturile lui **Vali Şerban** (directorul şi prezentatorul festivalului), inițiatorul evenimentului, au dat roade..

Cele 3 zile de festival au luat sfârşit cu următorul palmares: Premiul I – **Alexandra Sidor** (Năsăud), Premiul II – **Alexandra Andrei** (Negreşti), Premiul III – **Ionuț Mangu** (Cluj-Napoca), Premiul „Iubitorii de folk votează” – **Laura Todică** (Alba-Iulia), Premiul de popularitate (oferit de Consiliul Județean Alba) – **Laura Todică** (Alba-Iulia), Premiul special al Consiliului Județean Alba – **Grupul „Candid”** (Braşov), Premiul oferit de revista „Actualitatea Muzicală” a UCMR – **Alin Dinulescu** şi **Dana Varadi** (Timişoara), Premiul „Omul cu chitara” (oferit de Radio România Actualități) – **Grupul „Altcumva”** (Suceava). Au mai participat **Cosmin Lauran**, **Grupul Icarus**, **Roxana Zăpârțan**, **Cristina Andrieş** şi **Mircea Ungureanu**.

Vali Şerban

Membri juriului: **Mihai Cosmin Popescu**, **Florin Silviu Ursulescu** (amândoi Radio România Actualități), **Daniel Avram** (cantautor folk, profesor de muzică şi coordonator al Cercului de Muzică Folk la Palatul Copiilor Alba Iulia), **Claudiu Marean** (directorul Casei de Cultură a Sindicatelor Alba Iulia) şi **Marius Matache** (redactor-şef ForeverFolk).

Alexandra Sidor

Lista recitalurilor din cele trei zile de festival i-a inclus pe: I - **Ducu Bertzi & Mihai Neniță, Mircea Rusu Band** (Band este localitatea unde **Mircea Rusu** este primar); **Raul Kusak** - clape cu acordeon, Paul Arva-voce, ch.) **& Alexandra Ungureanu, Grupul Noi** (câştigătorii ediției precedente, **Tituş Constantin & Iulia Mitrea** (de notat albumul *Liber* editat de Tituş Constantin), **Grupul Plus Noi** (grup local care la ediția precedentă şi-a lansat albumul de debut intitulat *Cântec*)**;** II - **Mircea Vintilă**, **Nicu Alifantis**, **Marius Matache (cu Radu Tudoroiu)**, **Ovidiu Mihăilescu**, **Vali Şerban & Grupul „Ziua de Mâine”**; III - **Gala Laureaților**; **Ştefan Hruşcă**, **Florin Săsărman & Alexandru Filip, Corul de Copii al Arhiepiscopiei Ortodoxe Alba.**

Organizatorii - Consiliul județean Alba, mai precis tânăra echipă a Serviciului Turism (coordinator - **Dan Popescu**) – merită toate felicitările.

Armonie coregrafică

Ioan SĂTMĂREANU

Am urmărit în câteva ocazii trupa **Iuno Dance**, ultima oară de curând la Ploieşti, într-un mare eveniment recenzat în paginile noastre, şi de fiece dată am fost cuceriți de complexitatea şi calitatea show-urilor. Bazele ansamblului au fost puse în anul 2004, de atunci apărând în sute de spectacole importante şi „premium private parties”, toate celebritățile din România apelând la ei pentru evenimente familiale. Într-o discuție lungă cu coregraful şi prim-solistul Silviu Popa am aflat câteva din tainele succesului constant al trupei.

Iuno Dance este o trupă de dans modern şi contemporan alcătuită din 8 dansatori profesionişti, specificul spectacolelor sale fiind de tip internațional, oferind o gamă variată de coregrafii în funcție de stilul şi tematica evenimentului (country, disco, latino, grecesc, white party). Conceptul este unic, dar show-urile pot fi personalizate în funcție de cerințe. Un spectacol

complet marca Iuno Dance, aşa cum am admirat şi noi, este alcătuit din 3 momente coregrafice, urmate de reprize de „follow me”, în care dansatorii interacţionează cu invitaţii, aducându-i pe scenă sau pe ringul de dans, dansând împreună cu ei, făcându-i să se distreze într-un mod memorabil. Spre finalul celui de-al treilea moment dansatorii inserează în repriza „follow me” şi câteva momente solistice. Prima parte debutează cu un vals vienez, urmat de o invitaţie la vals – cine o poate refuza? Partea a doua include un moment coregrafic plin de viaţă, „Grease” (inspirat de celebrul film muzical), urmat din nou de o repriză „follow me”. În fine, a treia repriză,

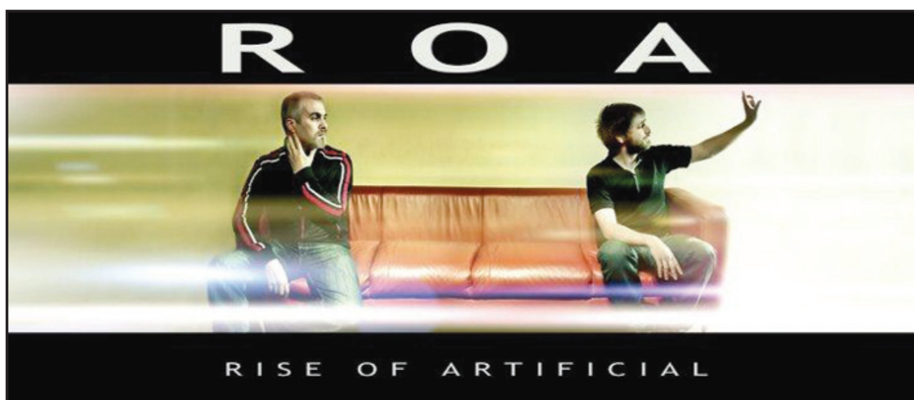

„Istoria dansului”, este un superb dans colaj, format din patru părţi; astfel, se trece prin liric, latino, hip-hop şi house. Acest moment se încheie cu un foc de artificii de interior, după care, aşa cum scris mai sus, „follow me” cu intervenţii solistice, totul putând dura 3-4 ore. Da, aţi citit bine, fiindcă Iuno Dance, alături de DJ Wave, oferă toate ingredientele pentru un spectacol şi o petrecere de mare calitate, acoperind cam 80% din „entertainment”-ul unei seri perfecte. De altfel, pentru a vă convinge accesaţi site-ul www.iunodance.ro şi veţi vedea că nu am exagerat cu nimic! Pentru că show-ul Iuno Dance pe care l-am urmărit a satisfăcut şi cele mai rafinate şi excentrice gusturi: tango argentinian, folclor internaţional (românesc, dar şi irlandez), street-dance.

ROA (Rise of Artificial)

ROA (Rise of Artificial), proiectul înfiinţat de **Bogdan Popoiag** (Unu') şi **Cezar Stănciulescu** (Junkyard), a apărut în toamna anului 2010 şi s-a făcut cunoscut odată cu piesa *Ne Place*, care s-a bucurat şi de o variantă în limba engleză, *We Like It*. La scurt timp după apariţia piesei şi a videoclipului, **ROA** a urcat în topurile radio. Ca expunere internaţională, **ROA** se aude şi în Ungaria, fiind difuzaţi de către Music Channel Ungaria.

În ianuarie 2011, **ROA** se extinde cu încă doi membri: un chitarist şi un baterist pentru a putea susţine concerte 100% live. Până atunci, proiectul **R.O.A.** va funcţiona în formula de doi, sub forma de DJ set, şi a semnat cu Cat Music.

Dorin MANEA

Mihai Alexandru

Un spirit mereu tânăr, mereu surprinzător, un artist care trece cu uşurinţă din zona muzicii comerciale în cea a creaţiei de substanţă, compozitorul Mihai Alexandru a devenit cu trecerea anilor o prezenţă constantă a festivalurilor şi concursurilor de gen, uneori în ipostaza de concurent, alteori făcând parte din jurii. Unul dintre cei mai talentaţi compozitori, charismatic şi unic prin felul de a fi şi de a scrie, Mihai Alexandru este absolvent al Liceului de muzică *George Enescu* - secţia violoncel, şi al Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti. Născut la Bucureşti la 9 noiembrie 1965, Mihai a debutat în lumea muzicală la vârsta de 18 ani ca membru al grupului *Sui Generis*. La 20 ani devine membru al trupei IRIS, cu care a şi înregistrat două albume, ce conţin câteva piese compuse de el însuşi: *Frumuseţea ta*, *Ploaia de vise* sau *Ultima toamnă*. După succesul repurtat în calitate de chitarist al formaţiei **Iris**, veleităţile de compozitor încep să se afirme şi, în 1989, întâlnind-o pe Nicola, o lansează spectaculos în lumea muzicală, compunându-i piese ce devin în scurt timp hituri ale anilor '90 si 2000: *Cu tălpile goale* (1999), *Milioane* (2000), *Lângă mine* (2002), *Don't break my heart*, *Dincolo de noapte e zi* (2003), *Îţi mulţumesc* (2004), *Honey* (2005) şi *De mă vei chema* (2005), piese care se regăsesc pe cele 5 albume înregistrate împreună.

Prezent de douăsprezece ori în selecţia naţională finală a *Eurovision* – *Balerina* (1992), *Doar amintiri* (1994), *Undeva departe* (1996), *I feel good* (1999), *I do* (2002) –, în anul 2003 Mihai Alexandru câştigă locul întâi cu piesa *Don't break my heart* interpretată de Nicola, şi împreună au reprezentat România la *Eurovision* în Letonia, la Riga, ocupând locul 10 (interesant aici este faptul că Sertab – reprezentanta Turciei, câştigătoarea trofeului în 2003 –, a declarat la conferinţa sa de presă că îi place piesa României şi, în loc să-şi cânte piesa ei în faţa sutelor de ziarişti, aşa cum se obişnuieşte, aceasta a interpretat *Don't break my heart*). Au urmat alte două selecţii naţionale la care a ocupat locul 3 cu piesa *Brand new feeling* (2006) – avându-i coautori pe Mark Pfeling (Belgia) şi Jamie Winchester (Irlanda), solistă fiind Dora – şi locul 6 cu *Prea mici sunt cuvintele* – cu trupa Pacifica şi Leo Iorga, *Baby* (2010) cu Alexa şi *Bang Bang* (2011) - Mihai Alexandru feat. Bogdan Dima.

Compozitor premiat al Festivalului **Mamaia** – în 2001 a obţinut locul I cu piesa *Întinde mâna ta* interpretată de grupul No Name, în 2002 locul II cu piesa *Lângă mine* – (solistă Nicola), în 2006 locul II cu *Acolo unde ştii* (Proconsul), 2007 locul II cu piesa *Cum te pot iubi* (Bogdan Dima) şi locul I în anul 2008 cu *Dă-mi o bere* (Mihai Alexandru şi 1-Q Sapro/Cezar Cristea) – Mihai Alexandru participă deseori în juriile de specialitate ale celor mai importante concursuri şi festivaluri de gen (*Eurovision*, *Mamaia*, *Cerbul de aur*, *Ursuleţul de aur*, *Delfinul de Aur*, *Flori de gheaţă*, *Contrapunct* etc.)

Artistul are o preocupare specială pentru universul copilăriei, din anul 2004 realizând numeroase creaţii pentru micii interpreţi: *Motanul meu, Tarzan, Lumea animalelor, Mireasa, Întindeţi mâinile spre mine, Am ceva de declarat, Terorista no.1, Ritm ameţitor, Marea debarcare.* În acest sens este grăitoare colaborarea cu profesoara Valeria Mişcuţia şi elevii de la Cercul *„Vivere”* - Oradea sau cu Cristina Manoliu – *„Sunetul muzicii”* ş.a.; de asemenea, este deseori prezent în juriile şi comisiile festivalurilor de muzică pentru copii.

De-a lungul timpului, compozitorul a avut colaborări fructuoase cu aproape toţi soliştii importanţi: Nicola, Laura Stoica, Luminiţa Anghel, Marcel Pavel, Marina Florea, Daniela Vlădescu, Aurelian Temişan, Mihai Constantinescu, Adrian Daminescu, Carmen Trandafir, Mihaela Mihai, Luminiţa Dobrescu, Corina Chiriac, Doina Spătaru, Nico, Andra, Alina Sorescu, Raluca Ocneanu, Bogdan Dima, Alin Pascal, Alexa, Marius Bălan, Giulia Nahmany, grupurile Iris, Proconsul, Leo Iorga şi Pacifica, Body&Soul, No Comment, No Name, Blondy, Morometzii, Renee Santana. Colaborarea cu 1-Q Sapro datează din negura timpului, însă haiosul tandem s-a lansat oficial în vara anului 2008 pe scena Festivalului Mamaia, cu piesa *Dă-mi o bere*.

Anul 2008 a fost bogat în apariţii radio-TV, evenimente, împliniri artistice şi personale. Astfel, în 2008 Mihai Alexandru a primit premiul *Compozitorul anului* (acordat în Aula Palatului Cantacuzino de revista Actualitatea Muzicala – Secţiunea *Muzică uşoară*), a înregistrat succese cu prime audiţii dăruite unora dintre vocile valoroase ale scenei româneşti. La invitaţia adresată de unul din posturile de televiziune sportivă, Mihai Alexandru a propus suporterilor echipei de fotbal

Lângã mine

Mihai Alexandru / Nicola

♩= 80

Soprano

A-nii trec, si tu în su-flet rã-mâi Ai ple-cat fã-rã sã spui A- di- o! Te-am pier-dut când te iu-

beam, tu nu-nte-legi__ As fi vrut sã nu pleci__ **R:** Când mã uit la ste-le, vor-besc cu e-

-le si-apoi te simt a- tât de-aproa-pe În fi- e- ca- re noap- te te vreau pe ti- ne Si-mi es-te dor

sã te am lân-gã mi- ne! A-nii trec în- cet Te chem si tot eu

te a-lung din gân-dul meu, iu-bi-te Su-fle-tul mi-e-atât de gol Tu mi-ai lã-sat a-min-tiri ca- re dor

R: Când mã uit la ste- le, vor-besc cu e- le si-apoi te simt a- tât de-aproa-pe

În fi- e-ca- re noap- te te vreau pe ti- ne Si-mi es-te dor sã te am lân-gã mi- ne!

O- o oooo....... U- u- uuu.........

şi, de ce nu, oficialilor *Stelei*, un nou imn: *Strigă Forza Steaua!* Ecourile au fost unele pe măsură, căci în scurt timp piesa s-a bucurat de o largă răspândire şi numeroase vizionări pe site-urile de specialitate.

Muzica lui Mihai Alexandru, îndrăgită de cei mari şi de cei mici deopotrivă, accesibilitatea şi francheţea exprimării acestuia îl situează, fără îndoială, printre cei mai importanţi compozitori de gen din ultimele decenii. Dar mai mult, ultimii ani îl înfăţişează pe Mihai Alexandru ca pe un artist plurivalent, apărând în triplă ipostază: compozitor-orchestrator, solist vocal şi chitarist.

Iată câteva alte piese reprezentative: *Fly Like an Angel, Feel the music* – Giulia Nahmany; *În ochii tăi* – Marius Bălan; *Limonada, Să vii să mă iei, Bambola, Toată iarna, Zbor către soare* – Raluca Ocneanu; *M-am îndrăgostit lulea, Te iubesc* – Marcel Pavel; *Obositoare, Prea mici sunt cuvintele* – Pacifica; *Vreau, Şaraiman* – Marina Florea; *Nu privi în urma ta* – Carmen Trandafir; *Tarzan* – Dolly; *Terorista no. 1, Întindeţi mâinile spre mine, Mireasa* – Patricia Ciobotaru; *Acolo unde ştii* – Proconsul; *Dă-mi o bere, Bang Bang* – Mihai Alexandru.; *Baby* – Alexa.

Amazoane

Dorin MANEA

Loredana, cea mai versatilă artistă a showbizz-ului românesc, lansează în paralel colecţia de remixuri “Rain Rain Remixed” şi remixul ales spre promovare realizat de **Seepryan**. Colecţia **Rain Rain Remixed** conţine peste 40 de creaţii din partea celor mai „pe val” muzicieni ai momentului de pe glob: Nicolas Makelberge, Young Galaxy, Kalle J (Karl X Johan), Bogdan, Pink Priest, Tobias Isaksson (Azure Blue, Irene), LLP, Romulus Constantinescu, Frantz, Bobby Stoica (SugarDaddys, Voltaj), SRG... Lista e imensă şi o bună parte dintre ei sunt artişti români de muzică electronică.

Deşi este nou venită pe piaţa muzicală, **Alba Wings** se poate mândri deja cu un hit – “**Say Goodbye To Yesterday**”. Compusă de către băieţii de la Sunrise INC, primul single al non-conformistei artiste este difuzat intens la radio, iar beat-ul trance al “Say Goodbye To Yesterday” poate fi simţit în cluburile din România, dar şi din Rusia, Bulgaria şi Ucraina. „Mă bucură succesul pe care îl are piesa mea, sunt la primul meu single şi nu mă aşteptam să iasă aşa bine, şi nu numai în România”, povesteşte Alba Wings. Filmat în regia lui Iulian Moga, videoclipul este „povestea unei despărţiri în care regretele nu îşi mai au rostul”.

Magnolia a decis să lanseze ca prim single piesa “**Music**”, regăsind aerul decadent al perioadei disco şi inserându-l armonios în sound-ul electro-pop britanic al epocii moderne. Piesa “**Music**” este oferită la download gratuit, de pe site-ul http://remix.magnoliamusic.ro, dar **Magnolia** a mai pregătit o surpriză fanilor şi iubitorilor de muzică şi invită pe oricine să exploreze, remixeze şi să creeze noi forme de versiuni pentru “**Music**”. Cele mai bune remixuri vor fi prezentate pe site, iar cel mai bun dintre cele mai bune va fi inclus ca bonus track pe primul material discografic al solistei. **Magnolia** este noul proiect muzical al **Ralucăi Leahu**, cunoscută nu doar pentru cariera muzicală, cât şi ca DJ şi prezentator radio-TV.

Cristina Rus

La doar câteva săptămâni de la lansarea celui de-al doilea single, după ce a ajuns în topurile radiourilor din ţară, **Alexandra Stan** cucereşte cu piesa “**Mr. Saxobeat**” şi clasamentele internaţionale. Artista MediaPro Music este pe locul 1 în topul unuia dintre cele mai mari radiouri din Turcia, iar single-ul a fost licenţiat şi în Marea Britanie, Irlanda, Insulele Canalului şi Insula Man, SUA, Canada, Cehia, Rusia şi CSI. La doar două zile de la apariţia acestuia pe Youtube a avut peste 12.000 de vizualizări.

Cristina Rus a dat startul Sărbătorilor de iarnă printr-un concert cu „Cele mai frumoase colinde”. Concertul a marcat lansarea celui mai recent album al său „Cele mai frumoase colinde” . “Acest album este un mai vechi vis de al meu. Am adunat pe acest material colindele copilăriei mele, colinde pline de unele dintre cele mai frumoase amintiri din acea perioadă”, povesteşte Cristina.

Mădălina

Gabriela NECHITA

Nu există satisfacţie mai mare pentru un dascăl decât succesul elevilor săi, confirmarea talentului în care ai crezut mereu. Este cazul meu, iar „subiectul” este de această dată fabuloasa Mădălina Lefter, despre ale cărei succese internaţionale revista „Actualitatea Muzicală” a relatat în câteva rânduri. Iată însă că, în sens invers (întâi amplă apreciere peste hotare şi abia apoi acasă!), are loc şi recunoaşterea în România, chiar dacă cu paşi mici. Astfel, Mădălina Lefter, 12 ani, este câştigătoare a Premiului Juriului la cea mai populară emisiune de televiziune din Italia, „Ti lascio una canzone”. Emisiunea a fost difuzată timp de 2 luni pe canalul principal al televiziunii publice italiene, Rai Uno, şi a beneficiat de prezenţa unor nume celebre în industria muzicii şi a cinematografiei mondiale, cum ar fi legendarele Stefania Sandrelli, Dionne Warwick (mătuşa lui Whitney Houston), ABBA, Massimo Ranieri, Alessandra Amoroso, Anna Oxa, Loredana Berte, Lucio Dalla, I Pooh

sau Massimiliano Pani, fiul faimoasei cântăreţe Mina. Mădălina a fost invitata lui Ştefan Bănică jr. în cele 5 concerte de la Sala Palatului, desfăşurate cu casa închisă. Cei doi au interpretat în duet două melodii, Mădălina susţinând şi un moment solo de mare intensitate emoţională, cu piesa care i-a adus cel mai mare succes în Italia, „Io vivro senza te”.

Mădălina Lefter

Elevă în clasa a VII-a la Colegiul naţional „Costache Negruzzi” din Iaşi şi membră de 5 ani a unuia dintre cele mai prestigioase cercuri de muzică uşoară din ţară, „Melos”, de la Palatul Copiilor din Iaşi, unde este cea mai înzestrată elevă a mea. Mădălina este considerată unanim drept cea mai bună voce tânără din România. Specialişti din întreaga lume o consideră un adevărat geniu muzical, o voce unică, un amalgam preţios de forţă şi lirism debordant, o prezenţă scenică de excepţie.

Perspectivele de viitor ale Mădălinei Lefter includ câteva turnee în S.U.A., numeroase apariţii în presă şi la diverse emisiuni de la Rai Uno, dar şi alegerea unui contract avantajos care va îngloba şi editarea unui CD. Impresari ai unor solişti de renume mondial precum Andrea Bocelli sau Céline Dion şi-au manifestat interesul pentru acest copil-minune, la fel realizatorii a două dintre cele mai urmărite emisiuni TV din Statele Unite.

De asemenea, Mădălina n-a fost uitată nici la Iaşi. Aici, ea a fost nominalizată la Gala Premiilor de Excelenţă, la categoria „Tinere speranţe”. Evenimentul a avut drept motto „Reunim oameni, reunim valori” şi s-a desfăşurat în sala „Eminescu” a hotelului „Astoria”.

Angela merge mai departe?

Toată lumea muzicii uşoare româneşti a fost impresionată de povestea cutremurătoare a Angelei Ciochină, ajunsă într-o stare deplorabilă, uitată de lume, după ce a făcut greşeala de a avea încredere totală într-o escroacă din satul său natal, care i-a furat toată agoniseala.

E drept, până a se ajunge acolo a fost o înlănţuire tristă de evenimente, începând cu tot mai puţinele solicitări pentru concerte, dispariţia prematură a surorii sale Julieta, plastician de talent, şi apoi a părinţilor, îndeosebi a tatălui, preot. Un timp a încercat să fie profesoară la Şcoala populară de artă, dar din motive necunoscute n-a durat mult, deşi ar fi putut transmite atâtea aspiranţilor la glorie...

Auz muzical absolut, studentă eminentă la Conservator (a fost colegă de cameră la cămin cu Mihaela Runceanu), după numeroase succese, inclusiv la festivalul de la Mamaia, şi-a încercat şi înzestrările de compozitoare, cu câteva creaţii notabile. De la compozitorul George Natsis şi de la soţia sa, care sunt singurii care o vizitează şi au grijă de ea, am aflat că starea sănătăţii sale nu e deloc strălucită.

Îţi dorim revenire grabnică, Angela, mai ai atâtea de spus şi de cântat!

(**O.U.**)

Ştefan Bănică: „Super Love”

Iată că, încet-încet, apelativul „Junior” dispare, Ştefan Bănică preluând cu siguranţă şi talent „marca înregistrată” consacrată pe scena românească de tatăl său. Albumul de faţă va

bate cu siguranţă recorduri de vânzare, fiind impecabil din toate punctele de vedere, de la calitatea muzicii şi a înregistrărilor şi la prezentarea grafică de excepţie, incluzând un booklet elegant, cu toate textele cântecelor şi (iată că se poate!) cu... diacritice! De pe albumul editat de MediaPro Music nu lipsesc melodii mult-gustate, cum ar fi (înafara piesei titulare, fireşte) „Strânge-mă-n braţe”, „Cântec pentru Violeta”, „Ce frumoasă eşti azi!”, „România împreună” (un foarte reuşit imn sportiv) sau „E beznă rău (în capul tău)”, vitriolant pamflet la adresa „pipiţelor” cu care ne fericesc zilnic televiziunile şi tabloidele. Muzică, versuri, aranjament orchestral, producător - Ştefan Bănică, inginer de sunet şi mastering (studioul Ines Sound & Video) - Cristi Dobrică. Formaţia Rock'n Roll Band şi grupul vocal The 50's (în care am descoperit-o cu încântare pe Alexandra Crăescu, din Moineşti!) sună impecabil, la aceasta contribuind valoarea indiscutabilă a unor instrumentişti cum ar fi Nicu Patoi, Raul Kusak, Karoly Visky, Răzvan Lupu. Între colaboratorii de marcă: Oana Sârbu, Flavius Teodosiu, Gilberto Acen Ortega, Marcel Pascu. 12 titluri unul şi unul, pe care deja le fredonează toată lumea!

Florin Răducanu: „Beethoven, Chopin, Enescu... on jazz”

Preocupările muzicianului Florin Răducanu legate de fuziunea dintre jazz şi muzica clasică sunt cunoscute, materializate fiind, anterior, prin albumul „Back to Bach” şi prin proiectul de la Festivalul „G. Enescu” 2009. Albumul de faţă a fost înregistrat la unul din cele mai cunoscute cluburi de jazz din Europa, „Porgy and

Bess”, de la Viena, în octombrie 2010, acolo unde artistul a cântat pe un pian Fazioli. Cele patru lucrări abordate sunt (toate în aranjamentul protagonistului) „Scherzo no. 2” de Chopin, „Sonata Pathetique, partea a doua” de Beethoven, „Toccata in D” de Enescu, plus compoziţia proprie „Veneraţie Ave Maria”, în care la nai apare Dalila Cernătescu, lector univ. la U.N.M.B. Colegii lui Florin Răducanu în acest remarcabil proiect muzical sunt: Adrian Flautistu-bass, Eugen Nichiteanu-baterie, Mihai Sebastian-tenor sax. Un booklet bilingv elegant pune la dispoziţia melomanului toate informaţiile necesare. Albumul este editat de Soft Records-masterizare Gabriel Isac.

Adrian Berinde: „Azil”

Născut în Oradea, absolvent al Şcolii de Arte Plastice din Cluj şi plecat în Elveţia în 1982, s-a întors în 1990 şi s-a remarcat nu doar ca muzician, fiind apreciat ca pictor, regizor de teatru, actor, dar şi pentru proiectele sale manageriale. Are până acum la activ 5 albume; AZIL, produs de MHO, este aşteptat de aproape 8 ani, fiind început în 2004 în condiţiile în care Adrian a avut de depăşit o grea încercare de viaţă, în urma unui transplant de ficat.

Structurat în 11 piese (muzică şi versuri - A. Berinde) cu influenţe folk şi rock, o construcţie orchestrala atentă, la care se adaugă forţa versurilor şi a vocii profunde, masculine, beneficiază de aportul unor muzicieni consacraţi: Claudiu Purcărin, tobe,

Laszlo Lehel, bas, Grunzo Geza, clape, Kovacs Laszlo, chitară electrică, chitară acustică şi orchestratorul albumului, Jimi El Laco, chitară electrică, vioară.

“AZIL” este mai unitar, fiind conceput ca o singură poveste, aceea a evadării din corpul nostru zilnic. Consider că suntem azilanţi în corpul nostru” a detaliat cantautorul.

Mondo pop

Mihai ANTON

După 25 de ani de succes internaţional şi peste 70 de milioane de albume vândute, **Roxette** revine după o pauză de aproape un deceniu cu un nou material discografic, ce urmează a fi lansat pe 11 februarie 2011. Albumul se va numi „*Charm School*” şi va fi promovat în cadrul turneului mondial pe care celebrul duo suedez îl va susţine anul viitor şi care îi va aduce pe cei doi artişti pentru prima dată şi la Bucureşti, pe 31 mai, la Zone Arena. Ideea unui album a luat naştere în timpul primelor concerte susţinute de Roxette în formula consacrată în cadrul turneului Night of The Proms, primul după cei aproape 10 ani de pauză. *Charm School* este cel de-al optulea album de studio din cariera grupului şi primul pe care Marie şi Per îl lansează după reunirea lor din 2009.

Roxette

„*Memphis Blues*” este al 11-lea album de studio lansat de **Cyndi Lauper**, artista nominalizată la Grammy anul acesta. Pe disc sunt prezenţi şi câţiva invitaţi speciali precum: B.B. King, Charlie Musselwhite şi Allen Toussaint.

Cyndi Lauper

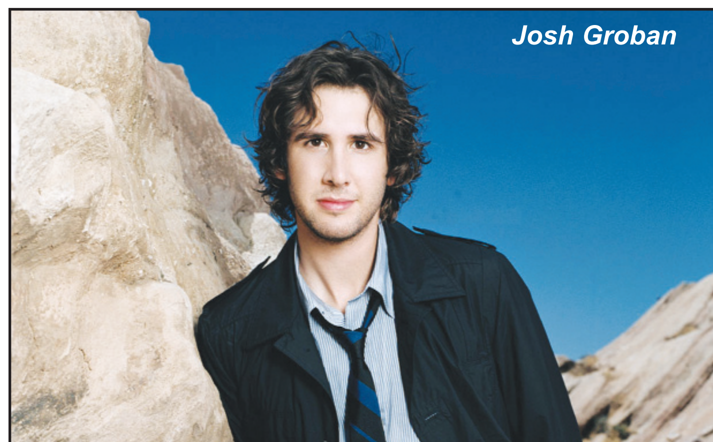
Trupa **Pink Martini** a lansat albumul de sărbători „*Joy To The World*”. Albumul a debutat deja pe locul 35 în Billboard 200 şi a primit cele mai bune critici din partea New York Times. *Joy To The World* cuprinde 14 piese, inclusiv piesa foarte cunoscută *White Christmas* cântată de China Forbes în engleză, iar în japoneză de incredibila Saori Yuki.

După ce şi-a încântat fanii cu albumul „*IRM*”, **Charlotte Gainsbourg** a anunţat că lucrează la un nou proiect. Acest CD va cuprinde cele mai bune piese cântate de artistă în turneu, piese înregistrate în studio, dar nelansate până în prezent, cât şi fotografii şi chiar desene semnate de Charlotte.

Celebrul rapper american **T.I.** a anunţat că va avea drept invitaţi pe albumul pe care stă să-l lanseze – „*No Mercy*” – doar artişti consacraţi precum: Kanye West, Eminem, Chris Brown, The-Dream şi Christina Aguilera.

Trupa americana **Paramore** a lansat single-ul *Playing God* de pe albumul „*Brand New Eyes*”, produs de celebrul Rob Cavallo. Paramore a câştigat în cadrul EMA 2010, care s-a desfăşurat la Madrid pe 7 noiembrie, premiul pentru Best Alternative.

Unul dintre cei mai iubiţi solişti, **Josh Groban**, a pregătit fanilor un nou album – „*Illuminations*”. Acest album vine după o pauză de 3 ani, după aclamatul disc „*Noël*”, care s-a vândut în 3,6 milioane de exemplare în doar 11 săptămâni de la lansare. *Illuminations* este al cincilea album de studio al artistului, iar piesele sunt cântate în mai multe limbi, printre care şi portugheză.

Josh Groban

James Blunt şi-a lansat albumul „*Some Kind Of Trouble*”, acesta fiind al treilea disc din cariera britanicului. Noul album a fost produs în mare de Steve Robson, iar majoritatea pieselor au fost înregistrate în Londra. Primul single anunţat se numeşte *Stay The Night* şi ocupă deja primul loc în clasamentele internaţionale,

Kid Rock a lansat cel de-al optulea album de studio – „*Born Free*”. Albumul a fost produs de celebrul Rick Rubin. *Born Free* este considerat un album al transformărilor pentru Kid Rock. Deşi în mare artistul îşi păstrează stilul care l-a consacrat, de data aceasta nu mai sunt atât de multe părţi de rap, nu există metal şi albumul nu are nici măcar un sticker de avertizare pentru părinţii grijulii.

Michael Buble a realizat un adevărat record în vânzări: artistul a vândut nu mai puţin de 6.500.000 de albume în întreaga lume. „*Crazy Love*” este unul din cele mai apreciate albume şi a fost produs de David Foster, Bob Rock şi Humberto Gatica.

Radu Almăşan revine

Florin-Silviu URSULESCU

Cunoscut publicului nostru ca solist al trupei Bosquito, Radu Almăşan şi-a prezentat în România proiectul care l-a ţinut departe de ţară ani buni: **Madame Hooligan**, formaţia care a luat naştere în Los Angeles, California, la sfârşitul lui 2006. Povestea Madame Hooligan începe în 2005, când membrii Bosquito s-au decis să traverseze Oceanul în căutare de noi oportunităţi. Deşi plecaţi în formula completă, doi dintre membri s-au hotărât să se întoarcă în România, în timp ce Radu Almăşan şi Andrei Cebotari au rămas în Statele Unite. La finalul anului 2006, împreună cu David Ballon, Radu a pus bazele Madame Hooligan, iar celor doi li s-a alăturat la scurt timp şi Andrei, trupa începându-şi oficial activitatea în 2007.

Madame Hooligan a reuşit să se impună pe scena muzicală locală drept una dintre cele mai promiţătoare trupe de rock alternativ. Primul lor single, “Freak the world”, a ocupat prima poziţie în clasamentul unui important post de radio dedicat muzicii indie rock, iChannel Fm. Formaţia a fost numită de două ori “Band of the month” (trupa lunii) în Los Angeles de către revista “The Deli Magazine”, performanţă ce le-a adus şi două prezenţe pe coperta publicaţiei. Madame Hooligan a concertat în cele mai importante cluburi din California, dar şi în faţa a peste 40.000 de oameni în deschiderea meciului de baseball Cardinals-Cubs. Şi lista de colaborări în care Madame Hooligan s-a implicat de-a lungul timpului este impresionantă, reunind nume precum Tony Franklin, Bob Ezrin, Rage Against The Machine, Korn, 30 Seconds To Mars, Deftones, şi chiar Fergie şi Velvet Revolver, alături de care Radu a lucrat în perioada petrecută în Los Angeles. Mai mult, formaţia şi-a câştigat numeroşi fani şi în rândul personalităţilor publice.

În urma unor probleme medicale, David Ballon a luat decizia de a părăsi grupul, urmat la câteva luni şi de plecarea lui Andrei, din motive personale. Radu nu a renunţat însă, iar noua formula live este: **Radu Almăşan** (voce/chitară), Felix Mircea Moldova (tobe), Austin Jesse Mitchell (bas/clape) şi Benjamin David Erdreich (chitară electrică). În această formulă, Madame Hooligan ia decizia de a veni în Europa şi de a începe lucrul la un nou material discografic, precum şi la un turneu care să cuprindă mai multe cluburi şi festivaluri europene.

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE UCMR CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

A C T U A L I T A T E A M U Z I C A L Ă

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Al. I. BĂDULESCU, Corina BURA, Daniela COJOCARU, Grigore CONSTANTINESCU, Viorel COSMA, Cleopatra DAVID, Marcel FRANDEŞ, Oana GEORGESCU, Liliana IACOBESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Florenţa MARINESCU, Doina MOGA, Diana MURĂŞAN, Mariana POPESCU, Ecaterina STAN, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediţia electronică vezi: www.ucmr.org.ro

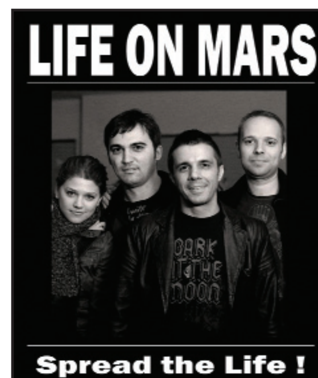
Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x

Viaţă pe marte...

Sorin BANU

Formaţia **Life On Mars** (Viaţă pe Marte) s-a format în vara anului 2010 şi în scurt timp a devenit un nume apreciat în zona de cover bands. **Life On Mars** înseamnă **Loredana Ciubotaru** (câştigătoarea premiului 1 la Festivalul Mamaia 2009), **Vlad Vedeş** (chitară, ex Bere Gratis), **Nicu Avram** (bass, ex Bere Gratis) şi **Răzvan Grigorescu** (chitară, ex Analia Selis band), alături de invitatul lor special **Robi Magheti** (tobe, membru Sistem).

Formaţia propune un cocktail muzical spumos cu ingrediente fresh, din repertoriul Amy MacDonald, Blur, Katy Perry, Kings of Leon, Maroon 5, Moby, Noissettes, Pink, Radiohead, Sixpence None the Richer, Skunk Anansie, The Cardigans sau U2 - un amestec bogat în ritmuri şi sonorităţi rock.